

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN ADVENTIST
DE ZIUA A ȘAPTEA DIN R.S.R.

ANUL XLIII
SEPTEMBRIE-OCTOMBRIE
1965

RUGĂ

DUPĂ PSALMUL 1

Dărimă, Doamne, tronul îngîmfării
în care falnic noi ne-am așezat,
Readu vremea sincerii smerenii
și-a gândului curat, nevinovat!

Zidește-n noi, deplin, făptură nouă
și Duhul Tău cel Sfînt fie cu noi,
Revarsă peste noi divina rouă
a harului, ce naște inimi noi.

Răbdarea Ta atît de minunată,
puterea Ta ce își supune tot,
Să se arate-n noi încăodată
și să devină-n noi totul în tot.

Ne spală de nedemna-ntinăciune,
de vina sîngelui nevinovat,
Pe care-n lipsă de înțelepciune
prea deseori noi grabnic l-am vărsat.

Ne umple iar de bucurie sfîntă,
de simțul mîntuirii pe deplin,
De care inima cuvrinsă cîntă
sub influența Duhului Divin.

Și-astfel să lăudăm în adunare,
În plin sobor, mărețul har al Tău
Ce ne-a făcut, din stricăciuni, scăpare,
la bine ne-a adus, din tot ce-i rău.

Dărimă, Doamne, tronul îngîmfării
în care falnic noi ne-am așezat,
Readu vremea sincerii smerenii
și-a gândului curat, nevinovat.

D. Florea

CELE PATRU MINUNI DE LA GOLGOTA...!

Toate Evangheliile care ne raportează viața Domnului Isus, ne fac să asistăm la moartea Sa pe crucea de pe calvar. Isus n-a fost un om obișnuit. Deși El era întru totul om, era în același timp și Dumnezeu desăvârșit. „În El, spune Pavel locuiește... plinătatea dumnezeirii”. *Col. 2, 9*. El era Domnul vieții. Din cauza aceasta, moartea Lui este o taină. Ea a fost însoțită de evenimente ce nu pot decât să ne mire că n-au fost mai importante. Iată cele patru evenimente miraculoase ce au însoțit evenimentele Golgotei.

*
N. DUMITRESCU
*

Întunericul.

De la început, după textul Scripturii, întunecul miraculos a acoperit cerul în plină zi. Evanghelistul Luca scrie în adevăr : „era cam pe la ceasul al șaselea și s-a făcut întuneric

peste toată țara, pînă la ceasul al nouălea. Soarele s-a întunecat”. *Luca 23, 44.45*.

Acest fenomen nu putea să fie provocat de o eclipsă de soare, căci aceasta se petrecea în perioada Paștelui care era sărbătorit totdeauna în momentul lunii pline cînd o eclipsă este imposibilă. Totuși noi citim că „soarele s-a întunecat”. Oricare ar fi cauza fizică sau mecanismul acestei întunecări, important este numai coincidența lui cu moartea lui Isus pe cruce.

Ce însemna această întunecare? Acesta era sigiliul tainic al lui Dumnezeu asupra caracterului și misiunii Mîntuitorului. Se scurseră aproape trei ore de la începutul chinului. Moartea se apropia. Ea nu era cauzată atît de suferința crucificării, cît de ceea ce se întîmplase mai înainte în legătură cu Isus. Apoi El își predase mama în mîinile ucenicului Său iubit, Ioan și deodată, în timp ce se dădea curs liber rîsului și insultelor, s-a făcut întunec și liniște. Aceasta urma să dureze trei ore. Raportul sacru menționează că în timpul acesta a fost numai liniște. Dumnezeu a vrut să acopere de ochii oamenilor, agonia Fiului Său. Ne putem imagina că o groază de nedescris a umplut atunci inimile celor care erau adunați în jurul crucii. Într-o zi fariseii și cărturarii și chiar Irod i-au cerut să le facă „să vadă un semn venit din cer“. (Mat. 16, 1); acum cerul le acordase acest semn. Soarele a refuzat să strălucească asupra suferințelor Creatorului lui. Mat. 27, 54.

Perdeaua se sfișie.

Evangeliiștii raportează încă și alte semne ciudate care s-au produs în momentul cînd Isus Și-a dat duhul. Întunecul se risipise cînd Isus a scos din nou un strigăt tare, spune Sf. Matei evangelistul, și Și-a dat duhul. Și iată că perdeaua templului s-a sfișiat în două de

sus pînă jos, pămîntul s-a cutremurat și stîncile s-au sfărîmat“. Mat. 27, 50.51.

„Perdeaua templului s-a sfișiat!... După cum știm, locul prea sfînt, a doua parte a templului propriu zis, era despărțită de locul sfînt printr-o perdea dincolo de care nimeni nu trebuia să treacă, decît marele preot și acesta, numai odată pe an cînd intra cu sîngele expierii pe care-l vărsa înaintea chivotului. Dar în momentul cînd Isus a murit pe cruce, perdeaua s-a sfișiat de sus pînă jos, așa cum precizează Evanghelia, pentru a arăta că aceasta era lucrarea lui Dumnezeu“. Care era însemnătatea acestei minuni?

Isus Și-a dat ultima suflare la ora trei după amiază, chiar în momentul în care preoții începeau slujba pentru jertfa de seară la templu. Această jertfire a mieilor era preînchipuirea aceleia a Mîntuitorului nostru. Dar în momentul în

care adevăratul Miel al lui Dumnezeu „care ridică păcatele lumii“ (Ioan 1, 29) murea, nu mai era nevoie de alte jertfe. Vremea ceremoniilor de la templu trecuse.

Jertfa lui Isus Hristos este desăvîrșită și noi avem „prin mijlocirea sîngelui lui Isus, o intrare în locul prea sfînt pe calea nouă și vie pe care El a deschis-o pentru noi prin perdeaua, adică prin „trupul Său“, așa cum este scris în epistola către Ebrei (10, 19.20). Acesta este motivul pentru care Dumnezeu a sfișiat perdeaua templului care, de aci înainte, nu mai avea nici o însemnătate.

Cutremurul de pămînt.

Am mai citit că pămîntul s-a cutremurat în timp ce Isus murea și că stîncile s-au despicat. (Mat. 27, 51) Cutremurul de pămînt de pe Calvar ne reamintește pe acela de pe muntele Sinai cînd Dumnezeu a dat cele zece porunci care

urmas să descopere oamenilor păcatul lor. În acea zi minia lui Dumnezeu s-a dezlănțuit contra păcatului omului și muntele cel puternic tremura. Aceasta era o învățătură și un avertizment. Așa cum a remarcat cineva, Sinaiul a fost o profeție a Calvarului. Păcatul a adus blestem pe pământ și în consecință, întreaga natură a fost răvășită. Dumnezeu a vrut să reamintească aceasta în clipa când Isus a murit pe cruce; sub greutatea păcatelor omenirii. Dar El dorea ca noi să știm și aceasta: însuși pământul va fi restaurat în timp ce răscumpărarea va da omului adevărata sa natură și adevăratul său loc la a doua venire a Domnului nostru.

Mormintele deschise.

În sfârșit, evanghelistul Matei mai declară: „Mormintele s-au deschis, și multe corpuri ale sfinților care muriseră, au înviat. Ieșind din morminte după învierea lui Isus, ei intrară în cetatea sfântă și s-au înfățișat la un mare număr de persoane“.

Se pare că aici este cea mai extraordinară și cea mai importantă din cele patru minuni de pe Golgota. Cei înviați erau și ei copii credincioși ai lui Dumnezeu din care unii, fără îndoială, muriseră de mult. S-au arătat, ne spune textul, unui mare număr de persoane. Ce minunată dovadă de primire, din partea lui

Dumnezeu, a sacrificiului ispășitor al lui Isus și a eficacității Sale pentru a asigura mântuirea celor care cred. Cei înviați erau martori ai Aceluia care, în virtutea jertfei Sale îi smulsese din întunericul rece al mormintului. Ei declarau astfel că Isus înviase din morți și că ei înviaseră împreună cu El.

Prezența lor era și siguranța învierii tuturor celor aleși de-alungul veacurilor. În acel moment au fost deschise câteva morminte, dar la a doua venire a Domnului nostru Isus Hristos, toți dreptii care sînt morți

vor auzi vocea Lui și vor moșteni viața veșnică, căci puterea de răscumpărare cîștigată de Isus pe Calvar se întinde la toți acei care cred, personal. Pentru a ispăși păcatele tuturor și ale fiecăruia, Isus muri pe cruce. Astăzi, ca și cum noi ne-am fi aflat în mulțime, întunericul, cutremurul de pământ, perdeaua sfișiată și minunea mormintelor deschise, ne spun, prin întreaga Evanghelie că „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii“, a murit și pentru noi și ne-a dat pentru veșnicie, biruință asupra morții!

- M A M A -

*Mama este prima vorbă ce-o rostim pe-acest pământ ;
Este dulce ca un fagur, este cel mai scump cuvînt.*

*E o harfă ce îngină melodii încîntătoare,
Aducînd în inimă-i pace, ștergînd lacrimi arzătoare.*

*Acest dulce nume „mamă“ răspîndește raze vii,
Cu nespūsă gingășie îl rostesc atîți copi ;*

*Glasul mamei e un cîntec „un izvor de mîngîiere“,
Dulcele-i sărut pe frunte curmă lacrimi și durere.*

*Cu priviri duioase, zilnic răbdătoare, dă povață
Și muștrînd ea dăltuiește caracter ales în viață.*

*Îi închin recunoștința ce din suflet îmi emană :
Să-mi trăiești, să-ți scriu întruna, scumpă și iubită mamă !*

C. Șopirlache

JAN HUS

REFORMATOR
RELIGIOS
ȘI
SOCIAL

In ziua de 6 Iulie anul acesta se împlinesc 550 de ani de când cercurile feudale de la începutul secolului al XV-lea re-fractare oricăror primeniri religioase sau sociale, au ars pe rug în orașul Constanța, din Germania, pe Jan Hus, cunoscutul reformator ceh, luptător neobosit pentru adevăr și pentru dreptate socială.

Prezidiul Consiliului Mondial al Păcii a recomandat ca, în cadrul marilor aniversări culturale ale anului 1965, să fie sărbătorit și magistrul Jan Hus. Ca urmare a acestei recomandări, Comitetul național al păcii din țara noastră a organizat din timp aniversarea morții ilustrului reformator care prin întreaga lui atitudine a contribuit, cu mai bine de cinci veacuri în

urmă, la dezvoltarea progresului. În urmărirea acestui țel s-au ținut conferințe și s-au publicat articole: toate înfățișând figura prominentă a luptătorului neînfricat care a fost Jan Hus.

În revista „Pentru apărarea păcii“, conferențiarul universitar Pandele Olteanu a publicat despre marele reformator un substanțial articol.

Magistrul Jan Hus s-a născut în anul 1371 în orașelul Husinec din Cehia de sud. (Se trăgea dintr-o familie modestă: tatăl său era potcovar). Hus și-a început studiile în orașelul Prochatice. După aceea a continuat, ca student, artele libere și teologia la Universitatea din Praga, unde a devenit magistrul în anul 1396. Ca magistrul a în-

ceput să țină cursuri la universitate și conferințe libere în care nu odată ataca clerul imoral și ahtiat după averi. În vremea aceasta, el a studiat temeinic scrierile reformatorului englez Wicliff, care l-au atras foarte mult și i-au dat imbold la luptă. Din scrierile lui Wicliff, pe Jan Hus îl interesau în mod deosebit concepțiile morale și sociale ale acestui reformator englez. Din această epocă datează scrierea sa „De sanguine Christi“ în românește: (Despre sîngele lui Hristos), în care el demască falsitatea unor pretinse minuni puse la cale de clerul catolic lacom de cîștig.

În anul 1400 Hus a intrat în cler. În 1401 devine decanul facultății de filozofie, iar în 1402 ajunge rectorul Universi-

tății din Praga. În același an (1402) este numit predicator la vestita capelă Betleem. Pentru a atrage masele populare la reformă, Hus a început să predice mulțimilor și în limba cehă, nu numai în latină. În predicile lui nu menaja pe nimeni. Critica toate abaterile, fără căutare la față. Nobili și clerici erau dojeniți fără cruțare. În mod deosebit, el biciuia de la amvon, păcatele unor clerici. Jan Hus s-a impus însă nu numai prin ecoul cuvântărilor sale, ci și prin scrierea sa „Despre necesitatea de a critica clerul”. Odată cu apariția acestei cărți el a trecut la o luptă deschisă cu clerul catolic. Tot în epoca aceasta el a scris opera *Qvodlibet* (în românește: *Oricare*) în care atacă și critică vehement biserica Romei și pe papa însuși.

Ca urmare a îndrăznelii sale, Hus a fost supus la o întreață gamă de pedepse bisericesti, pedepse care în Iunie 1411 au culminat prin măsura interdicției pronunțată de arhiepiscopul de Praga. Curînd a fost exclus și din universitate. După aceasta, el începe o luptă și mai aprigă, prin cuvînt și scris, contra adversarilor săi și contra papei. Perioada aceasta este o epocă de eflorescență în activitatea reformatorică a lui Hus care își atinge apogeul cu cuvîntările sale în limba cehă contra comerțului cu indulgențe și contra bulei papale. Avînd nevoie de bani pentru pornirea unei cruciade împotriva lui Ladislau, regele Neapolului, care

nu voia să-l recunoască, Papa Ioan al XXIII-lea a pus în vînzare indulgențe promițînd iertare de păcate tuturor celor care le vor cumpăra. Ridicîndu-se împotriva indulgențelor, Hus arăta că papa nu poate ierta păcatele și că deci cruciada inițiată de papa este o măsură anticreștină care duce la vărsare de sînge.

În Iunie 1412, Hus a ridicat și pe popor la luptă împotriva indulgențelor. Poporul își bătu joc de bula papală prin care se acorda iertarea păcatelor celor ce vor susține cruciada. După ce a plimbat această bulă prin oraș, poporul a ars-o în public în cele din urmă, iar pe traficanții cu indulgențe i-a alungat din oraș.

Demonstrația aceasta a determinat autoritatea de stat să intervină. Regele Wenceslav al IV-lea dăte ordin să se înăbușe mișcarea lui Hus. Trei bărbați, socotiți printre culpabili principali, fură executați într-o piață a orașului, după ce mai întii au fost supuși la torturi cumplite.

Cînd Papa Ioan al XXIII-lea a auzit despre cele întîmplate la Praga s-a infuriat din cale afară. Fără să stea mult pe gînduri, a excomunicat pe Hus și a pus orașul Praga sub interdict. Acest interdict a avut ca urmare sistarea tuturor slujbelor religioase, încetarea administrării sacramentelor și refuzul preoților de a oficia slujba înmormîntării morților.

Odată cu aceasta, Hus este părăsit și de ultimii prieteni de

la curtea regală. Noua interdicție, venită de data aceasta de la Roma, îl silește să părăsească Praga. El se retrage în Cehia de sud, în locurile natale. Aici se îndeletnicește asiduu cu scrisul. Cele mai de seamă lucrări ale sale, printre care se numără „Despre negustoria cu cele sfinte” și „Despre cunoașterea drumului drept”, aici au fost scrise.

Hus a scris și lucrări cu caracter nereligios. Anume, el a scris, între altele, o lucrare consacrată simplificării și reformei ortografiei cehe, a cărei structură în linii mari se păstrează și azi așa cum a fost fixată de el.

În ultimul an al exilului său voluntar (1414), a terminat încă două lucrări despre „Nucleul învățaturii creștine și cărțile de polemică cu un cleric”, opere în care Hus atacă energic autoritatea papei și întregul sistem al bisericii papale, îndemnînd poporul la învățatură și la lupta pentru dreptate și adevăr.

Hus fiind privit ca tot mai primejdios pentru biserica Romei, Papa Ioan al XXIII-lea, cu suita sa de cardinali, îl declară eretic și hotărîsc judecarea lui pentru a-l suprima. Invitat în fața conciliului de la Constanța a-și justifica atitudinea sa, Hus s-a hotărît să se înfățișeze singur avînd în vedere faptul că Sigimund, împăratul Germaniei, i-a asigurat inviolabilitatea persoanei printr-un salvconduct pe care însă împăratul nu l-a respectat în cele din urmă.

La intervenția papei, Hus a fost arestat îndată după sosirea sa la Constanța și anume în ziua de 28 Noembrie 1414.

Pentru a-l sili să-și retraceteze învățătura, istovindu-l, Hus este ținut legat în condiții aspre, inumane, dar el a rămas pe pozițiile sale, întărit de o conștiință morală înaltă. Nu a retractat nimic din cele 30 de articole pe care le conținea actul de acuzare ca eretic. A fost judecat abia peste 6 luni; la 6 Iulie 1415, a fost condamnat să fie ars de viu, pe un rug aprins. Execuția a avut loc în aceeași zi.

Hus muri cu atîta liniște și blindete că înșiși judecătorii lui îl admirară. Un scriitor catolic, descriind martiriul lui Hus și al lui Ieronim de Praga, care avu aceeași soartă în anul următor, zice: Amîndoi se arătară hotărîți la apropierea ceasului din urmă. Ei se pregătiră pentru rug ca și cum s-ar fi dus la un ospăț de nuntă. Nu scoaseră nici măcar un singur țipăt de durere. Cînd flăcările se înălțară, ei începură să cînte imnuri religioase și cu greu izbuti vîlvătaia să oprească cîntarea lor.

Pentru a nu rămîne nici urmă de ceea ce a fost Hus, cenușa lui, împreună cu pămîntul pe care se afla a fost adunată, încărcată pe un cărucior și apoi a fost aruncată în valurile Rinului.

Vîlvățiile rugului care au cuprins pe Hus din patru părți au prevestit și luminat mișcarea de mai tîrziu cunoscută sub numele de mișcarea husită. El a devenit simbolul unei epoci. De aceea nu e de mirare că în curînd după moartea lui Hus, poporul ceh a început să se miște. În 1419 izbucnește răscoala husită a cărei epocă de vîrf durează pînă în 1434.

Mișcarea husită a cîștigat teren datorită ideilor sale progresiste de reformă a societății. Hus a luptat contra autorității carbe și și-a apărat învățătura cu prețul vieții. Dar în el nu trebuie să vedem numai un reformator moral ci și un reformator social, un luptător îndîrjit care s-a ridicat nu numai împotriva Vaticanului, ci și împotriva orînduirii sociale a vremii sale. Prin ideile și învățăturile sale expuse aproape în toate operele, Hus susține că întreaga clasă stăpînitoare are putere numai dacă slujește interesele poporului. În caz contrar își pierde puterea și nu trebuie să fie ascultată. Acesta e principiul cel mai înaintat din opera lui Hus.

Hus nu iese din sfera religioasă, dar pe baza Scripturii atacă abuzurile papalității și ale marilor feudali... El demască practica exploatoare și stricăciunea bisericii, pe baza moralității evanghelice și militează pentru un ideal al vieții sociale colective.

Predicile lui Hus sînt pline de dragoste față de cei asupriți și săraci, el osîndește pe cei bogați și puternici, care îi nedreptățesc și îi jefuiesc pe cei slabi.

Dintr-un adînc umanism social, Hus cerea transformarea societății feudale într-o societate clădită pentru fericirea omului. Această idee este în centrul sistemului său de gîndire. Omul este apreciat după valoarea sa morală, după munca productivă, nu după clasă și origine socială, nu după naționalitate sau sex. În concepția lui Hus, femeia este egală în drepturi și obligații cu bărbatul.

Înțelegerea cît mai justă a concepției și vieții lui Jan Hus, reformator religios și social, constituie astăzi un puternic îndemn la muncă și contribuie la stringerea rîndurilor în vederea făuririi idealului social de care a fost însuflețit marele luptător pentru adevăr și dreptate socială.

I. Bătrîna-Voivodeni

CAPELA BETLEEM PRAGA

Capela Betleem din Praga, a fost ridicată în anul 1391, de către JAN DĚ MILHEIM și de către negustorul KRIZ, pentru a fi un loc în care Cuvîntul Evangheliei să fie vestit în limba Cehă. Capela și-a căpătat însă importanța ei istorică, în anii 1402—1413, cînd magistrul JAN HUS a fost predicatorul ei. În Jan Hus lucrarea de reformațiune a unui număr de înaintași ai săi, a atins punctul culminant.

Cînd în anul 1413 Hus a fost obligat să-și părăsească postul său de predicator al capelei Betleem, aceasta, a devenit

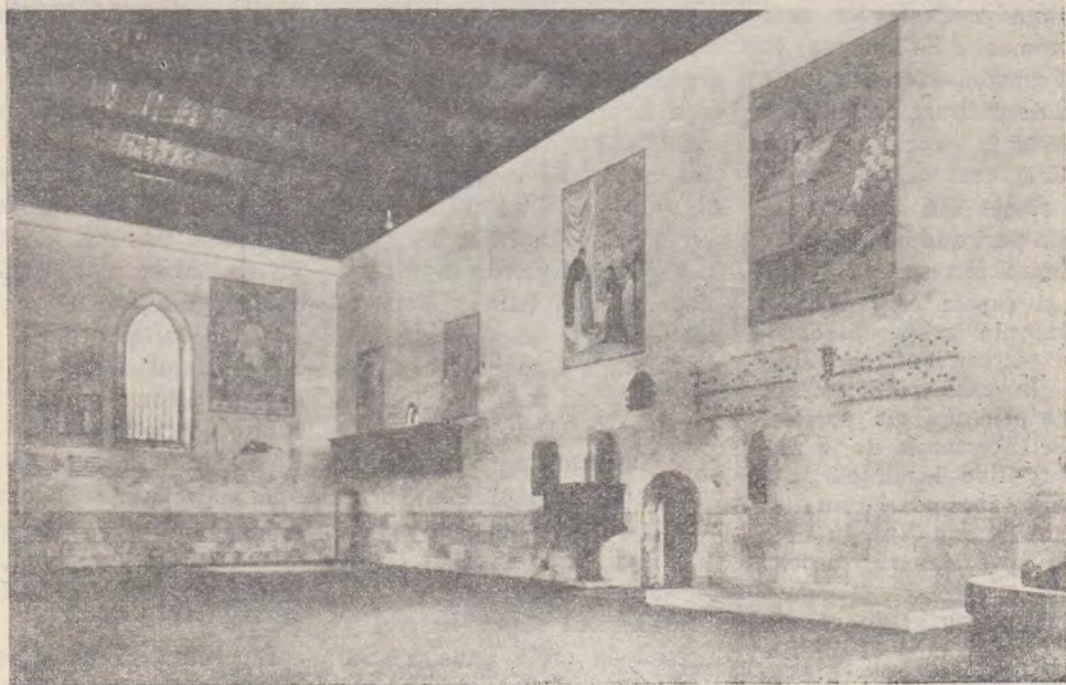
pentru un timp centrul aripei radicale a lui Iacobek de Stribro, dar mai tîrziu, importanța ei a scăzut. Pentru un scurt timp ea a aparținut „unității Fraților Cehi“, iar în anii 1622—1773 capela este proprietatea Iezuiților.

Prin anii 1786 capela era într-o asemenea situație, încît s-a luat hotărîrea a fi abandonată. În anii 1836—1837 a fost construită lingă ea o casă de locuit, iar zidurile de răsărit și apus au fost încorporate în noua clădire. În anii 1948—1954, la inițiativa lui Zdenek Nejeoly, capela a fost reconstruită de arhitectul Fragner.

M. JAN HUS
 ČEKÁJE V ZADÁŘI NA SMRT
 ULOŽIL DO ČERNYNA 1418
 VSEM VĚRNÝM ČECHŮM
**ABYSTE NA BETLÉM
 LASKAVI BYLI**

TĚNICE TENTO ODKAZ
 OBNOVILI JSME TUTO KOLEBKU
 ČESKÉHO LIDOVÉHO HNUTÍ
 ZA VLÁDY LIDU
 A Z JEHO VŮLE
 V LETECH 1948 - 1954

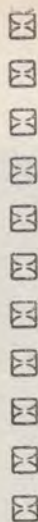
În capelă se intră pe ușa din peretele de miazăzi, reconstruirea respectând cât mai mult cu putință, forma originală. Perețele de miazăzi a trebuit să fie complet rezidit pe vechile temelii ce existau încă. Picturi din Biblia lui Velislav și un text prescurtat al lucrării lui Hus „DE SEX ERRORIBUS“ (cu privire la cele 6 erori), împodobesc peretele, în timp ce pe peretele de apus, există o pictură luată din Jena Codex, imnuri Husite și fragmente de inscripții originale și citate din tractatele scrise de Iacobeck de Stribro. Din peretele de miazănoapte, numai partea de răsărit s-a păstrat, incluzând fereastra originală și un fragment al lucrării lui Hus, „DE SEX ERRORIBUS“. Restul peretelui este o reconstrucție, decorată acum cu picturi luate din Jena Codex și cronica lui Richenthal.

În peretele de răsărit, fereastra largă, sanctuarul, intrarea la locuința predicatorilor, ceea ce a rămas din intrarea ce duce la amvon, o fereastră spre camera de păstrare a lucrurilor și intrarea în capela cea mică a lui Kriz, cum și tot ceea ce a mai rămas din aceasta, datează din perioada husită.

În timpul reconstrucției, amvonul și capela cea mică au fost renovate iar pereții decorați cu picturi luate din Jena Codex. În casa predicatorilor se intră prin ușa din peretele de răsărit, camerele de la primul etaj fiind locuințele predicatorilor, încăperi ce au fost locuite și de Jan Hus, în timp ce era predicatorul capelei Betleem.

Astăzi, planurile de restaurare a capelei, cum și diferite exponate legate de Hus și mișcarea Husită, sînt adunate și păstrate aici.

C. ADV.

PSALMUL CRUCII....!

— PSALMUL 22 —

Psalmul două zeci și doi a fost foarte bine denumit Psalmul Crucii. În el „Duhul lui Hristos... vestea mai dinainte patimile lui Hristos și slava de care aveau să fie urmate“. 1. Petru 1, 11. El pare că se desparte în două părți: versetele 1—20 tratează despre răstignire, iar versetele 21 la 31, despre Împărăția Slavei“.

În general, se crede că adoratul nostru Mîntuitor a fost răstignit cam în jurul orei 9 dimineața și că imediat după ce a fost țintuit pe cruce, S-a rugat: „Tată, iartă-i, căci ei nu știu ce fac“! Puțin mai tîrziu, El, cu multă dragoste a îndreptat pe mama Sa, în grija iubitului Său ucenic Ioan, spunînd mamei Sale: „Femeie, iată fiul tău“! Apoi a zis ucenicului: „Iată mama ta“! După aceasta și cu ceva mai înainte de amiază, Mîntuitorul a răspuns la rugăciunea țîlharului pocăit, cu binecuvîntata asigurare: „Adevărat își spun astăzi, vei fi cu Mine în Rai“. Luca 23, 43.

Întunericul supra natural a început la orele douăsprezece și a continuat trei ore, în care timp, pare-se că Domnul a tăcut, suferind un mare conflict lăuntric. Faptul că întu-

nerecul nu a fost datorită unei eclipse de soare, este un lucru știut, pentru că era luna plină și afară de aceasta, eclipsa a durat de 12 ori mai mult decît o eclipsă obișnuită.

La orele trei, Isus a rostit primele cuvinte ale psalmistului: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit“! Acestea erau cuvintele unei inimi zdrobite. Cum au străpuns ele inima Tatălui! Suferințele îndurate de Hristos în aceste trei ore, niciodată nu vor putea fi înțelese de mințile muritoare.

Pentru prima dată, legătura Lui cu Tatăl, pe care o avea din zilele veșniciei (Mica 5, 2) fusese întreruptă. Făgăduința Tatălui, din Isa. 42, 1: „Iată Robul Meu, pe care-L sprijinesc, Alesul Meu, în care-și găsește plăcere sufletul Meu“, fusese foarte prețioasă pentru El. Chiar în întunecatului Ghetsemani, amărăciunea paharului fusese îndulcită, și El a putut spune: „Tată“. Și atunci fusese trimis un înger ca să-L întărească.

Dar acum, El ce fusese la început cu Dumnezeu și care pe bună dreptate putea să afirme: „Eu și Tatăl sîntem una“, nu a mai putut zice: „Tată“, ci

„Dumnezeu Meu“. Aceasta este singura dată, când termenul familiar de Tată, a fost înlocuit cu: „Dumnezeu Meu“. Cu siguranță că aici avem o adîncă însemnătate. „Tată“, fusese strigătul din prima rugăciune, pe care a rostit-o pe cruce, pentru că situația nu era la culme. La ultima Sa rugăciune, a strigat iarăși „Tată“, pentru că trecuse culmea înrăutățirii. Dar la această criză a suferințelor, buzele Sale nu au mai putut rosti „Tată“ pentru că, lumina feții Tatălui Său, era în mod tainic eclipsată.

„Asupra lui Hristos ca locțiitor al nostru și garanție pentru noi a fost pusă toată nelegiuirea noastră a tuturor. A fost socotit ca un fărădelege, ca să ne poată răscumpăra de sub condamnarea legii. Vinovă-

ția fiecărui urmaș al lui Adam apăsă asupra inimii Lui. Minia lui Dumnezeu față de păcat, grozava dezvăluire a neplăcerii Lui din cauza nedreptății, umplea sufletul Fiului Lui de întristare. În toată viața Sa, Hristos vestise celor păcătoși... vestea cea bună a îndurării și iubirii iertătoare a Tatălui. Tema Lui era mîntuirea pentru păcătosul cel mai mare. Dar acum, cînd era apăsător de povara grozavă a vinovăției, nu putea să vadă fața împăciuitoare a Tatălui. Retragerea privirii dumnezeiești de la Mîntuitorul în această oră de supremă durere, îi străbătu inima cu o întristare care nu va putea niciodată să fie deplin înțeleasă. Atît de mare era chinul acesta încît durerea corporală de abia era simțită... Hristos a

simțit disperarea pe care o va simți păcătosul cînd harul nu va mai mijloci. Toomai simțirea păcatului, care aducea minia lui Dumnezeu asupra Sa ca locțiitor al omului, făcea ca paharul pe care El îl bea să fie atît de amar, și acela a zdrobit inima Fiului lui Dumnezeu.

Deznodămîntul logic, irezistibil și irevocabil al păcatului, este părăsirea de Dumnezeu.

Completul cerului era nevăzut de ochii muritori. Urechi omenești nu auzeau sentința Tatălui ceresc cînd „El a pus asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor“, și a fost nevoit să rostească cuvintele dureroase: „Legea să-și urmeze drumul ei“. Sabia dreptății trebuia să se trezească acum împotriva scumpului Său Fiu. Ne mai putem mira că soarele și-a ascuns lumina, că pămîntul s-a cutremurat și că stîncile s-au despicat? Cu siguranță că rostirea acestor cuvinte au adus Mariei aminte de profeția: „Chiar sufletul tău va fi străpuns de o sabie“. Luca 2, 35.

Și pentru cine a îndurat Tatăl și Fiul asemenea suferință? Pentru cei buni? Nu! El a murit pentru acei care sînt fără nădejde și se recunosc păcătoși... și cer ajutor divin. Cred în El. Îl primesc pe El. „El a murit pentru cei nelegiuși“. Rom. 5, 6. El a murit pentru tine și pentru mine.

Ziua și noaptea la care se referă vers. 2, pot avea legătură cu ceasurile de lumină și întunec pe care le-a petrecut Hristos pe cruce. După versetul 3, e evident că, neținînd seama de suferința Sa de nedescris, El niciodată nu a pierdut din vedere faptul că Dumnezeu este sfînt și că în El nu este nedreptate.

În timp ce continua să-și pună încrederea în dreptatea Tatălui, mintea Lui stăruia asupra experiențelor părinților.

Apoi psalmul cotinuă : „Dar eu sînt vierme, nu om, am ajuns de ocara oamenilor și disprețuit de popor“. Un asemenea limbaj se exprimă în cele mai intense și deprimante suferinți. E asemănător cu aceea a lui Iov, cînd zice : „Strig gropii : Tu ești tatăl meu ! Și viermilor : Voi sînteți mama și soara mea“. Iov 17, 14.

Unele din expresiile batjocoritoare, care I se aruncau, erau : „Poate ieși ceva bun din Nazaret“. „El are pe Belzeub“. „E un prieten al vameșilor și al păcătoșilor“.

În următoarele trei versete, mintea Mîntuitorului parese că amîntește zilele copilăriei Sale. El recheamă timpul cînd, ca un prunc gingaș la sînul mamei Sale, a fost dus în Egipt, iar un braț nevăzut L-a ocrotit. Și acum, pare că zice : „Mă voi încrede în același braț ca să Mă conducă, deși eu nu îl văd“.

Versetele 14 și 15 ne dau ideea de suferința fizică pe care a îndurat-o Hristos. Cunoaștem ce durere simțim la un măduțlar, la un deget, cînd este ținut într-o poziție neschimbată chiar pentru cîteva minute. Hristos era întins pe cruce de aproape șase ore. El era ținut cu cuie. Cele mai gingașe părți ale trupului Său, mîinile și picioarele, unde nervii senzitivi sînt mai numeroși și mai apropiați, erau străpunse cu cuie tari. Cînd crucea a fost ridicată și trîntită cu putere în groapă, mișcarea aceasta bruscă trebuie să-L fi zguduit cu violență

mare pe Cel răstignit. Se poate ca ligamentele nu numai că s-au contractat, dar poate că s-au slăbit în așa fel, încît s-a dat loc la dislocare parțială sau totală, îndeosebi la încheieturi, la cot și la umerii fiecărui braț. În părțile rănite, s-a produs mai întii inflamații care s-au completat cu temperatură foarte ridicată în tot corpul Său. Pierderea de sînge din mîini și din picioare trebuie să fi agravat mult pe Cel suferind. Setea, cea mai intolerabilă lipsă a organismului, trebuie să fi fost atotcopleșitoare. El, care crease mările și izvoarele apelor, ducea lipsă de băutura răcoritoare.

Cît de izbitor s-a împlinit vers. 16 la răstignire ! Totuși acest fel de moarte era cu desăvîrșire necunoscut Israelitilor la anii 1058 în. de Hr. cînd David scria psalmul acesta.

Vers. 17. Pielea și carnea trupului Său extenuat, erau așa de întinse din cauza poziției trupului Său pe cruce, încît oasele, ca printr-o perdea subțire, erau vizibile și puteau fi numărate. Binecuvîntatul Mîntuitor, uitat și lovit, aproape gol și sîngerînd, era o privilegiște pentru ceruri și pămînt. Cît de revoltător trebuie să fi fost pentru curatul și inocentul Fiu al lui Dumnezeu, de a fi centrul unei asemenea scene!

În legătură cu împlinirea versetului următor, apostolul Ioan scrie : „Ostașii, după ce au răstignit pe Isus, I-au luat hainele, și le-au făcut patru părți, cite o parte pentru fiecare ostaș, I-au luat și cămașa, care n-avea nici o cusătură, ci era dintr-o singură țesătură de

sus pînă jos. Și au zis între ei : Să n-o sfișiem, ci să tragem la sorți a cui să fie. Această s-a întimplat ca să se îplinească Scriptura care zice : Și-au împărțit hainele între ei, și pentru cămașa Mea au tras la sorți. Iată ce au făcut ostașii“. Ioan 19, 23-24.

Expresia din versetul 21 pare că marchează o schimbare, un punct de întoarcere în marea bătălie, și e foarte sigur că și-a avut împlinirea, cînd Isus a zis : „Tată, în mîinile Tale îmi încredințez duhul“. Coarnele bivoliului, amintite aici, sînt fără îndoială, un simbol al puterii. (Deut. 33, 17).

În versetele care urmează, vedem cum mintea Lui se întoarce la rezultatele sacrificiului Său și la întemeierea Împărăției veșnice. Vers. 27 și 28. De pe cruce, El privește la frații Săi, sămînța răscumpărată a lui Abraam. Tatăl Său și frații Săi se văd la un loc în versetul 26. El niciodată nu a pierdut din vedere faptul că El a venit ca să proslăvească pe Tatăl Său și să mîntuiască pe frații Săi. El a ieșit din mormînt cu același gînd pentru că citim în Ioan 20, 17 : „Du-te la frații Mei, și spune-le că Mă sui la Tatăl Meu și la Tatăl vostru, la Dumnezeu Meu și Dumnezeuul vostru“.

Cît de recunoscători ar trebui să fim noi pentru minunatul sacrificiu de pe Calvar ! Facă Domnul ca să fim recunoscători și să trăim așa cum se cuvine unor urmași ai Domnului și Mîntuitorului nostru Isus Hristos.

H. ARTINIAN

TEXTE COMENTATE:

EBREI 4, 7, P. P —

„El hotărăște din nou o zi: „Astăzi“ — zicînd, în David, după atîta vreme, cum s-a spus mai sus“.

Marele apostol Pavel, doctrinar recunoscut al Bisericii creștine, bărbat erudit și profund în expunerile sale, despre care apostolul Petru spune că: „În ele sînt unele lucruri grele de înțeles pe care cei neștiutori și nestatornici le rătălmăcesc ca și pe celelalte Scripturi, spre pierzarea lor“. (2 Petru 3, 16), prezintă aici un fragment istoric din viața poporului Israel.

Dar pentru a lărgi tabloul prezentat, pentru a avea o lumină mai clară cu privire la cele prezentate aici de apostolul Pavel, să cercetăm cu atenție versetele 1—9 din același capitol.

„Să luăm dar bine seama, ca, atîta vreme cît rămîne în picioare făgăduința intrării în odihna Lui, niciunul din voi să nu se pomenească venit prea tîrziu. Căci și nouă ni s-a adus o veste bună ca și lor; dar lor cuvîntul care le-a fost propovăduit, nu le-a ajutat la nimic, pentru că n-a găsit credință la cei ce l-au auzit. Pe cînd noi, fiindcă am crezut, intrăm în 'odihna', despre care

a vorbit El, cînd a zis: 'Am jurat în mînia Mea, că nu vor intra în odihna Mea!' Măcar că lucrările Lui fuseseră isprăvite încă de la întemeierea lumii. Căci într-un loc a vorbit astfel despre ziua a șaptea: 'Dumnezeu S-a odihnit în ziua a șaptea de toate lucrările Lui'. Și aici este zis iarăși: 'Nu vor intra în odihna Mea!' Deci, fiindcă rămîne ca să intre unii în odihna aceasta, și pentru că aceia cărora li s-a vestit întîi vestea bună n-au intrat în ea, din pricina neascultării lor, El hotărăște din nou o zi: 'Astăzi' — zicînd, în David, după atîta vreme, cum s-a spus mai sus: 'Astăzi' dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile! Căci, dacă le-ar fi dat Iosua odihna, n-ar mai vorbi Dumnezeu după aceea de o altă zi. Rămîne dar o odihnă ca cea de Sabat pentru poporul lui Dumnezeu“.

Aici, ca și în epistola I-a către Corinteni (cap. 10, 1—12) apostolul face să răsune aceeași avertizare. Uitînd, după cît se pare de propria lor stare, creștinii, par dispuși a privi în

mod critic la lipsa de încredere a generației exodului, generație care a dat greș în a intra în Canaan, iar generațiile de mai tîrziu n-au putut intra în „odihna“ spirituală pe care Dumnezeu a plănuit-o pentru Israel, ca națiune (Ebrei 3, 11). Începînd cu capitolul 4, 1. scriitorul începe să aplice lecția din istoria lui Israel în pustie, la experiența bisericii creștine din timpurile apostolice.

În mod literal „odihna“, însemnează aceeași „odihnă“ la care s-a făcut referire în cap. 3, 11. 18; 4, 1. „odihnă“ la care sînt invitați creștinii, inclusiv iudeii convertiți la creștinism. Este aceeași „odihnă“ spirituală la care Dumnezeu a invitat pe vechiul Israel să intre. „Odihna“ sufletească care aduce o deplină supunere față de Domnul Hristos, o integrare a vieții în scopul cel veșnic al lui Dumnezeu (Is. 31, 15; Ier. 6, 16; Mat. 11, 29).

Scriitorul tocmai a afirmat că, unul cite unul, credincioșii intră în aceeași „odihnă“ spirituală în care Dumnezeu inten-

ționase la început să ducă pe vechiul Israel, dar de care ei, erau acum lipsiți. Începând cu acest punct și mergând din nou la versetul 8, el prezintă dovezile pe care își fundamentează concluziile sale, o concluzie izbitoare pentru Iudeii neconvertiți și poate o enigmă pentru mulți, dacă nu pentru marea majoritate a Iudeilor convertiți. În versetul 9 el concludă, încheind acest lanț logic, reafirmând valabilitatea acestei premise majore, și anume, că „admiterea” (intrarea) în „odihna” lui Dumnezeu este posibilă acum prin credința creștină, așa cum a fost în trecut prin Iudaism.

Linia argumentului din vers. 3—8 poate fi concretizată după cum urmează :

1. Dumnezeu a jurat că Israelul literal (după trup) nu va intra în „odihna” Sa.

2. Cu toate acestea, „lucrările lui Dumnezeu” au fost „terminate”, „finalizate” de la întemeierea lumii. La început Dumnezeu a hotărât că cei credincioși vor intra în „odihna” Sa. Astfel, jurământul lui Dumnezeu prin care vechiul Israel este lipsit de „odihna” făgăduită, poate părea ca fiind în conflict cu scopul Său original. Insemnează oare că această juruință a lui Dumnezeu a anulat scopul și dorința Sa originală — de la început? Sau ... urmărește El înfăptuirea unui lucru mai înainte ca El să fie convins de înfăptuirea lui?

3. Pentru a dovedi că Dumnezeu realizează scopurile, planurile Sale, scriitorul ne îndreaptă atenția (v. 4) către „lucrările creațiunii”. Dumnezeu începu creațiunea acestei lumi. El termină „lucrările” creațiunii Sale ; Odihna Sa în cea de

a șaptea zi, mărturisește despre o creațiune completă. Să reținem expresiile : „sfârșite” și „făcute”, din Gen. 2, 1—3, cum și sublinierile cu privire la o lucrare terminată complet.

4. În Ebrei 4, 5 jurământul lui Dumnezeu că vechiul Israel nu va intra în „odihna” Sa, este repetat și așezat alături de gândul exprimat în vers. 4 și anume că Dumnezeu înfăptuiește cele ce începe să facă, așa cum este ilustrat în cazul terminării lucrării creațiunii“.

5. O creațiune completă, terminată, așa cum rezultă și din odihna lui Dumnezeu în ziua a Șaptea a zilei creațiunii, este o dovadă a imutabilității scopurilor și planurilor lui Dumnezeu. Aceasta este premisa majoră a lui Pavel. Premisa sa minoră este faptul că Dumnezeu a plănuț ca poporul Său ales să intre în „odihna” Sa, dar „aceia cărora li s-a vestit mai întâi vestea bună n-au intrat în ea, din pricina neascultării lor”. Aceasta l-a dus la concluzia că „rămâne să intre unii în odihna aceasta” (ver. 6).

6. Ca o dovadă în plus scriitorul face din nou apel, în ver. 7, la cuvintele din Ps. 95 despre scopul original și invitația Sa de la început. Vezi repetatele invitații la ospățul cel mare (Luca 14, 16—24).

7. În vers. 8 el trage mai departe concluzii din observațiile din cap. 7 cum că mențiunea lui Dumnezeu despre „o altă zi” în timpul lui David este o dovadă că deși Iosua a dat în adevăr lui Israel „odihna” în sensul literal al Cuvântului în țara Canaanului (cap. 3, 10), în mod hotărât el nu i-a condus în „odihna” spirituală de care dorea Dumnezeu ca ei să se bucure.

8. Din întreaga linie de argumente prezentate în vers. 3-8, scriitorul ajunge la concluzia că în adevăr : „Rămâne dar o odihna ca cea de Sabat pentru poporul lui Dumnezeu” (vers. 9).

Legătura dintre cele două afirmații legate astfel, poate fi redată în mod liber astfel : „În ciuda faptului că planul Său pentru lumea aceasta a fost fixat de la începutul timpului, Dumnezeu a revocat solemna Sa făgăduință făcută lui Israel de a se „odihni” în „Țara făgăduinței”. Faptul că Dumnezeu este neschimbat și revocarea făgăduinței Sale făcute lui Israel, pare să fie în conflict. Ceea ce afirmă autorul în prima parte, se pare că este incompatibil cu ceea ce spune în partea a doua. Rezolvarea acestei presupuse dileme este prezentată în Ebr. 4, 4—8.

Problema se rezolvă astfel : „Neschimbabilitatea planului lui Dumnezeu nu a fost afectată de revocarea făgăduinței Sale făcute lui Israel. Concluzia o găsim în versetul 6 : „Deci... rămâne ca să intre unii în odihna aceasta...” ; și versetul 9, „Rămâne dar o odihna..... pentru poporul lui Dumnezeu”. Rezolvarea acestei dileme dovedește ceea ce a fost deja spus în vers. 1—3 și anume că, Dumnezeu a „vestit” „făgăduința... intrării în odihna Lui”, la care se referă în versul 2 ca fiind „vestea cea bună — Evanghelia”, așa cum a făcut în vechime Israelului după trup, și că deci creștinii care cred vor intra în adevărata „odihna spirituală” a lui Dumnezeu.

REDACTIA

O călătorie spre lună * * * *

Pretutindeni oamenii vorbesc între ei despre cosmos. Ziarele conțin zilnic relatări, se tipăresc cărți și se transmit programe la radio și televiziune. A vorbi despre cosmos și problemele legate de el este astăzi ceva obișnuit, popular. Mii de oameni așteaptă zilnic după ultimile știri cu privire la cosmos; despre rachete, vehicule spațiale, platforme spațiale, călătorii spațiale. Sute s-au oferit voluntar să facă parte din primii pasageri ai unei rachete spre lună.

Cărți nenumărate sînt scrise despre obiecte zburătoare.

Cînd Jules Verne și-a scris fantastica sa poveste despre o călătorie pe lună, cu un vehicul asemănător unui glonț gigantic pornit din gura unui tun îngropat adînc în pămînt, oamenii credeau că este vorba de visul unui vizionar, îndrăzneț. Dar se poate spune că el era atît de aproape de realitățile de azi, cum nici el singur nu gîndea. Ceea ce acum cîțiva ani părea o simplă imaginație, astăzi ajunge să fie un subiect de toată seriozitatea și considerat de mulți oameni cu totul rezonabil. Unii vorbesc insistent de călătorii spre planetele sistemului nostru solar și chiar dincolo de acesta.

Dacă lucrul acesta va fi realizabil în viitor, atunci rasa omenească va sta pe pămînt ca pe o bază de lansare ca să-și întindă stăpînirea ei departe printre stele. Se vor întîmpla oare asemenea previțiuni?

De ce oare lumea și-a dus, timp de aproape șase mii de ani, istoria ei în aceeași stare de monotonică, repetînd mereu proverbul că „ceea ce a fost trebuie să se repete” și deodată izbucnește ca o flacără, imaginația, experiențele și nerăbdarea, descoperindu-se că unele dintre lucruri trebuie să dispară pentru totdeauna și altele cu totul noi să le ia locul?

De ce oare am trecut așa de fulgerător peste trei epoci — prima epocă a mecanicii, care a fost minunată și a revoluționat lumea; apoi epoca atomică, începută abia în anul 1945 și acum era cosmică — toate succedate într-o singură generație?

Și acum un cuvînt despre lună. O putem numi lumea mută pentru că, atît cît cunoaștem după relatările savanților, pe lună nu se află atmosferă și acolo unde nu este atmosferă nu poate fi nici sunet, pentru că sunetul se propagă cu ajutorul aerului. Se pare că luna face parte din posesiunile propriului nostru pămînt. În realitate, luna ne aparține. Cele mai mari telescoape ne-o aduce la o distanță de aproximativ 45 km. de noi. Luna se învîrtește în jurul pămîntului într-o orbită eliptică, astfel încît se apropie și se depărtează cu circa 40.000 km.

Luna are un diametru de aproximativ 3.800 km în timp ce pămîntul este de 14.400 km în diametru. Luna se învîrtește împrejurul pămîntului odată în aproape 28 zile. Ea se ro-

tește și împrejurul axei sale odată în același timp cu pămîntul și din cauza aceasta este îndreptată întotdeauna spre pămînt cu aceeași parte. Nimeni n-a văzut încă pînă acum cealaltă jumătate a ei. Speranța științei moderne a fost și aceea ca o rachetă teleghidată să poată fotografia și partea invizibilă a lunii, lucru care s-a și întîmplat. Savanții sovietici au reușit să trimită o rachetă care a fotografiat partea invizibilă a lunii și a transmis-o prin intermediul televiziunii.

Primul om care va vizita luna va constata că cerul este negru presărat cu stele chiar și în miezul zilei. Acolo nu există nici amurg și nici zorii zilei, pentru că soarele apare brusc în plină zi și după două săptămîni de lumnă orbitoare, instantaneu dă loc nopții. Pe lună nu există nori, nici vînt, nici curcubeii, nici cer albastru, nici culorile somptuoase și pline de fast a unui cer la apusul și răsăritul soarelui ci numai strălucire oarbă sau întuneric beznă.

Luna este la o depărtare de 384.000 km și este socotit satelitul natural al pămîntului pentru că este strîns legat de el și se învîrtește odată cu el. Ar fi necesar aproape 50 de sateliți de mărimea lunii ca să facă împreună o planetă asemenea pămîntului. Cînd luna ajunge între pămînt și soare partea care este departe de noi este luminată. Îndată ce pornește pe orbita ei începe să se lumineze cercul ei și atunci avem ceea ce se numește primul pătrar al lunii. Lumina ei

crește mereu pînă cînd își ocupă locul ei pe cer în direcție opusă soarelui și atunci avem lună plină. Cît de plăcut ar trebui să apară pămîntul nostru văzut de pe lună de-a lungul fazelor sale așa cum luna ne apare nouă.

De sute de ani oamenii s-au minunat și s-au întrebat ce poate să fie și ce a produs așa numitele cratere care se văd pe partea vizibilă a lunii. Kepler, marele astronom, a emis ideea că ele au fost săpate de locuitorii de pe lună spre a se retrage în ele de arșița dogoritoare a soarelui în timpul lungii zile solare. El n-a știut la acea vreme că unele din ele au un diametru de aproximativ 180 km. și cîteva mii de metri adîncime. A săpa un astfel de canal ar fi egal cu săparea a o mie de canale ca Panama.

În afară de aceste cratere se află acolo și lanțuri de munți, piscuri și stînci înalte și abrupte. Luna își are Caucazii, Alpii și Apeninii ei. Apoi ea mai are și așa numitele mări sau oceane care pot fi tot așa de bine și niște șesuri întinse. Galileo a fost unul dintre cei care a dat nume mărilor și oceanelor de pe lună, de pe partea ei vizibilă iar savanții sovietici de pe partea invizibilă.

Luna are o influență considerabilă asupra pămîntului, prin faptul că ridică valurile și influențează climatul, popoarele și istoria întregii lumi. De două ori pe lună se unește cu soarele în ridicarea apelor oceanelor din locul lor și a le readuce iarăși la loc. Valurile mării (a fluxului și refluxului) traversează pămîntul cu aproximativ 900 km. pe oră în fiecare 12 ore și 25 minute. Mareele sînt cauzate de atrac-

ția gravitațională a lunii și a soarelui în apele pămîntului.

Care este originea lunii? În Sf. Scriptură, citim: „Dumnezeu a făcut cei doi mari luminători și anume: luminătorul cel mai mare ca să stăpînească ziua, și luminătorul cel mai mic ca să stăpînească noaptea; a făcut și stelele“. Gen. 1, 16.

Lumina lunii este diferită de lumina soarelui. Lumina ei este reflectarea luminii de la soare și de aceea se numește lumină polarizată. Lumina soarelui este directă, pornită de la propriul său izvor de energie. Ap. Pavel spune: „Alta este strălucirea soarelui, alta strălucirea lunii, și alta este strălucirea stelelor; chiar o stea se deosebește în strălucire de altă stea“. 1. Cor. 15, 41.

Sînt multe lucruri care se pot povesti în legătură cu luna, și multe lucruri pe care popoarele le cred despre ea. Mulți își seamănă ogorul și răsădesc grădina ținînd seama de fazele lunii.

Luna este un martor important care dovedește puterea creatoare a lui Dumnezeu. Deși Biblia este o carte care tratează despre adevărata religie, totuși acolo unde vorbește despre probleme de știință ea spune numai adevărul. Un pasagiu interesant se găsește în Ps. 89, 37:

„Ca luna, va dăinui pe vecie, și ca martorul credincios din cer“.

Luna este un martor credincios. Ea este foarte punctuală. Niciodată nu uită să apară în ziua și la ora respectivă. Ea strălucește prin reflectarea luminii, asemenea tronului lui David, cu Domnul Hristos pe el, reflectînd gloria cerului. Ar fi minunat să se

poată spune despre fiecare credincios, că sîntem tot așa de credincioși ca și luna, și că reflectăm lumina lui Dumnezeu în această lume.

Schimbările de temperatură pe lună trebuie să fie îngrozitoare. La miezul zilei temperatura se ridică pînă la 100 grade Celsius, care înseamnă temperatura de fierbere a apei pe pămînt, în timp ce la miezul nopții termometrul coboară pînă aproape de 120 grade sub 0. Cugetați la posibilitățile de locuire într-un asemenea loc cu o variație zilnică de temperatură de peste 200 grade.

Forța de gravitație pe lună este de șase ori mai mică decît aceea de pe pămînt. S-ar putea spune, așa cum de altfel afirmă unii că luna este paradisul omului gras, deoarece acolo ar cîntări de șase ori mai puțin decît ar cîntări pe pămînt.

Oamenii de știință au fost în stare să trimită semnale pe suprafața lunii și să le primească înapoi în două secunde și jumătate, deasemenea în ultima vreme, sa experimentat folosirea lunii ca satelit releu pentru transmiterea de mesaje intercontinentale cu rezultate satisfăcătoare.

Călătorind prin spațiu cu 56 km pe secundă, făcînd mișcarea de revoluție împrejurul pămîntului, luna nu numai că este un satelit dar și o constantă provocare pentru locuitorii pămîntului în ce privește ordinea și ascultarea. Profetul Ieremia spune că luna este „ordonată“ (Ier. 31, 34). Legile pe care luna le respectă, mărturisesc în mod neîndoiește înțelepciunea Creatorului Universului.

ALEXE CONSTANTIN

„UNDE EȘTI TATA?”

A lături de simbolicul și mărețul cuvânt „mamă”, stă acela de „tată”, completînd desăvîrșirea căminului, dînd cheazășie trăiniciei lui.

Cuvîntul tată este sinonim cu iubire, curaj, speranță, destoinicie și rodire; pentru tărie, pricepere și biruință; pentru muncă și sîrguință.

Din vremea cînd sălbaticii își făureau arme rudimentare cu care să-și apere căminurile de alții mai sălbateci, pînă azi, atunci cînd înțelepciunea unui tată ocrotește pe cei iubiți ai săi și prevederea sa se îngrijește pentru vremea de nevoie, tatăl a ocupat un loc anume.

Fără a încerca cîtuși de puțin a uzurpa locul pe care mama îl ocupă, un loc cîștigat prin iubire, sacrificiu, curățenie, bunătate, și sfîntit prin devoțiune — tatăl vine să aducă elemente noi și întregitoare a binelui și prosperării familiei. Lui, tatălui, îi revine sarcina ca să pună în evidență și să dea posibilitate de înfăptuire calităților mamei, ocrotind-o și ajutînd-o în lucrările și strădaniile ei multiple.

Sarcina tatălui, răspunderea sa în familie nu se termină și nu se mărginește doar la a aduce în cămin o sumă de bani, socotînd că prin aceasta și-a îndeplinit toată datoria ce-i revine.

În legătură cu aceasta să dăm loc cîtorva gînduri:

„Tatăl este capul familiei. Soția așteaptă de la el iubire și simpatie cum și ajutor la educația copiilor; și aceasta este chiar drept. Copiii sînt și ai lui cum sînt și ai ei și el are un interes egal pentru buna lor stare. Copiii așteaptă ca tatăl să-i îndrumeze și să-i ajute; el trebuie să aibă o bună înțelegere a ceea ce este

viața și a influențelor și legăturilor care trebuie să înconjoare familia.

„Tatăl ar trebui să impună familiei lui virtuți mai mari, — energia, integritatea, cinstea, răbdarea, curajul, sîrguința și îndemînarea de a fi de folos practic. Iar ceea ce cere de la copiii săi trebuie să trăiască el însuși, ilustrînd virtuțile cu însăși purtarea lui.

„Dar, taților, nu descurajați pe copiii voștri. Uniți iubirea cu autoritatea, amabilitatea și simpatia cu reacțiunea hotărîtă. Consacrați unele din orele voastre libere copiilor voștri; faceți-vă prieteni cu ei: întovărășiți-vă cu ei la lucrul lor și la jocurile lor și cîștigați-le încrederea. Cultivați prietenia cu ei. Îndeosebi cu fiii voștri. În felul acesta veți fi o puternică influență spre bine.

„Tatăl trebuie să facă partea sa în ce privește fericirea căminului. Oricare ar fi grijile și necazurile sale, acestea nu trebuie lăsate să umbrească familia sa; el trebuie să intre în casă cu zîmbete și cuvinte plăcute.

„Căminul trebuie să fie un loc unde locuiesc voia bună, curtuazia și dragostea; și unde există aceste binecuvîntări, va fi fericire și pace“.

Iubirea față de soția-mamă trebuie să devină ceva faptic

*

din partea tatălui-soț, un lucru dovedit în grabă de a pune mîna să fie ajutată, să i se ușureze poverile împlinirii nenunțatelor obligații ale căminului.

Căminul este al mamei cît și al tatălui și ca urmare nimic din ceea ce îl cuprinde, niciuna din sarcinile ce se cer împlinite acolo nu alcătuiesc o exclusivitate a fi executate de mamă.

Tatăl care în adevăr își iubește soția-mamă, cu puțină bunăvoință va constata că poate deprinde și el a face lucruri care vor ușura pe mamă; și în felul acesta se vor procura pentru ea clipe de ragăz, de odihnă și apoi posibilitatea de a ieși la o plăcută plimbare împreună, vreme să mai discute, vreme să mai făurească planuri, să mai ridă împreună, cimentînd astfel viața lor de cămin. Dar pe lîngă acest fapt, această împreună simțire a tatălui în toate problemele căminului, în ușurarea purtării lor, va alcătui un puternic mijloc de educație a copiilor care se vor simți și ei bucuroși a lua parte la ele, formîndu-și pentru viața lor de mai tîrziu, frumoasă linie de conduită.

(Continuare în pag. 23)

„ASEMENA LUI“

Doamne, Dumnezeu nostru, cât de minunat este Numele Tău pe tot pământul: Slava Ta se înalță mai pe sus de ceruri.

... Când privesc cerurile — lucrarea minilor Tale — luna și stelele pe cari le-ai făcut, îmi zic: „Ce este omul, ca să Te gîndești la el? Și fiul omului, ca să-l bagi în seamă? L-ai făcut cu puțin mai pe jos decît îngerii, și l-ai incununat cu slavă și cu cinste. L-ai dat stăpînire peste lucrurile minilor Tale, toate le-ai pus sub picioarele lui: oile și boii laolaltă, fiarele cîmpului, păsările cerului și peștii mării, tot ce străbate cărările mărilor. Doamne, Dumnezeu nostru, cât de minunat este Numele Tău pe tot pământul“.

Este Psalmul 8 pe care l-am citat, al cărui autor este David.

Înainte măreției cerului instelat, psalmistul a fost copleșit. Chiar intensitatea uimirii sale, termenii pe care-i folosește pentru a și-o exprima, comparațiile pe care le stabilește între puterea lui Dumnezeu și micimea omului, ne fac să înțelegem că el avea o noțiune a imensității universului și naturii astrelor. Stelele nu erau pentru el puncte de aur fixate pe bolta cerească. Și multe alte pasaje ale Bibliei ne arată că cei care le-au scris aveau în acest domeniu cunoștințe infinite mai întinse decît ne imaginăm noi.

În splendoarea unei nopți orientale, David, de la înălțimea terasei palatului lui din Sion, contempla frumusețea zdrobitoare a universului care se întindea deasupra capului lui. El cugetă la lumile nenumărate pe care Creatorul le-a semănat în spațiul infinit. Atunci un cîntec de adorație și de laudă i se ridică din inimă pe buze: „Doamne, Dumnezeu nostru! Numele Tău este măreț peste tot pământul.

Măreția Ta se înalță mai pe sus de ceruri“. Pentru el ca și pentru Ap. Pavel cu multe secole mai tîrziu „însușirile nevăzute ale lui Dumnezeu, puterea Sa veșnică și dumnezeirea Sa, se văd lămurit de la facerea lumii cînd te uiți cu băgare de seamă la lucrarea minilor Sale“.

Apoi el se uimeste cînd vede pe Cel Atotputernic interesîndu-Se totuși de creatura Sa... omul și acordîndu-i așa de mari privilegii. „Ce este omul ca să-Ți aduci amînte de el? Și fiul omului ca să iei seama la el“? În zilele noastre, mai mult decît ori cînd poate, noi putem relua această exclamație a omului inspirat. Da, ce este omul față de imensitatea cerurilor?

Astronomia modernă, savanții zilelor noastre, ne descoperă că acest cotinent cereesc care este galaxia noastră, în care pământul și soarele se învolburază în mijlocul unui furnicar fantastic de astre, măscară cîteva sute de ani lumină în diametru, adică în km. un număr de 18 cifre! (Un an lumină este egal cu 9.500 miliarde de km.).

La ora în care oamenii de știință afirmă că vor putea fi întreprinse călătorii cosmice, trebuie să ne amintim, dacă într-o zi vor deveni posibile, că, plecînd spre hotarele cerului, dacă există asemenea hotare, ele vor fi de lungă durată.

Pe căile pe care strălucesc stelele, se întorc și cîntă galaxiile, pînă la limitele cele mai îndepărtate, cele mai întunecate ale spațiului. Se întîmplă că astronomul se oprește și este cuprins de teamă. „Totul este, jos, dincolo de proporțiile a tot ce este pămîntesc și se pregătește mai teribil în laboratoarele noastre“, spune A. L. L. Acest autor mai spune: „Și această știință care atît de adesea ne farmecă, dă în astronomie, poate mai mult decît în

oricare altă știință, măsura omului“.

Uimirea ne stăpînește deci din momentul în care se cunoaște ceea ce există. Uimirea inteligenței prinsă în virtutea marginii infinitului, transporturi de adorație a sufletului în fața Creatorului Atotputernic. Cuvintele psalmistului descoperă în noi, mai mult decît oricînd, un minunat ecou: „Cerurile spun slava lui Dumnezeu și întinderea lor manifestă lucrarea minilor Sale“. Ps. 19, 2. Da, ce este omul ca să ții seama de el? Creatură infimă pe un grăunte de țărînă lansat în spațiu...

Totuși Scriptura ne spune că Dumnezeu a creat pe acest om după chipul și asemănarea Sa. Gen. 1, 27. Și noi știm bine în fundul inimii noastre și vedem bine că aceasta este adevărat. Această ființă atît de plăpîndă care, numai prin inteligența sa este capabilă să cuprindă miliardele de universuri care populează întinderea, o altă minune a iubirii divine! Psalmistul zice: „Tu i-ai dat stăpînire asupra lucrurilor minilor Tale“. Ps. 8, 7.

Însă aceasta nu este totul. Citim în epistola către Ebrei: „După ce a vorbit în multe rînduri și în multe chipuri părinților noștri prin profeți, Dumnezeu, la sfîrșitul veacurilor, ne-a vorbit prin Fiul prin care a întemeiat moștenirea tuturor lucrurilor, prin care a creat și lumea și care este în adevăr oglindirea slavei Sale, a făcut curățirea păcatelor și S-a așezat la dreapta mării cerești în locurile prea înalte“. Ebr. 1, 1. Astfel Creatorul Atotputernic a venit să caute și să mintuiască pe cel pierdut, departe de El, în labirintul păcatului. El S-a făcut asemenea lui, umil, pentru a-i spune iubirea Lui și pentru a-i lua durerea. El S-a lăsat pînă și tîntuit pe lemn de către cei

care L-au respins, spunînd: „Nu vreau ca acest om să stăpînească peste noi“. Dar astăzi, Isus Hristos înviat, Dumnezeu făcut om și Mîntuitor totdeauna viu, deschide înaintea noastră perspective neauzite și ne oferă cel mai minunat destin să devenim participanți ai naturii divine (2 Petru 1, 4), copii ai lui Dumnezeu.

Să ascultăm pe Sf. apostol Pavel vorbind despre aceste lucruri: „Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos (prin har sînteți mîntuiți). El ne-a înviat împreună, și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus, ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi în Hristos Isus“. Efes. 2, 4—7.

Astăzi, Acela pe care Dumnezeu L-a înviat din morți și L-a făcut să se așeze la dreapta Sa în locurile cerești peste toată stăpînirea, cu toată autoritatea, cu toată puterea, cu orice demnitate și cu orice nume cu care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor sub picioarele căruia a pus totul ni se adresează spunîndu-ne: „Iată Eu stau la ușă, și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cîna cu el, și el cu Mine“. Apoc. 3, 20.

Și deveniți asemenea Lui, în veșnicie, vom descoperi în infinit minunile universului, comorile iubirii Domnului într-o bucurie din ce în ce mai mare și mai nouă.

M. POPA

MOMENTE DIN VIAȚA LUI MOISE...!

„Vegheați, fiți tari în credință, fiți oameni, întăriți-vă!
1. Cor. 16, 13.“

Din studiile vieții patriarhilor, profeților și apostolilor, pe cari le găsim pe paginile Sfințelor Scripturi, reiese limpede că unii dintre ei au făcut în viața lor, pe lângă faptele lor bune și greșeli. Ei au avut prin urmare în decursul vieții lor de servire și anumite „momente de slăbiciune“.

Dar ei nu ar fi trebuit să fie biruiți. Vina pentru înfrîngerile lor nu o poartă împrejurările vitrege sau situațiile descurajatoare, ci ei înșiși. Aceasta o dovedesc cu prisosință excepțiile, în privința aceasta, cum ar fi viața lui Iosif, a lui Daniel, Isaia, Ieremia, viața Domnului Hristos, sau viețile altor bărbați sau femei din istoria biblică.

Exemplele negative în privința aceasta, cum ar fi căderea în păcat a lui Eva și Adam, păcatul lui David, trădarea lui Petru, descurajarea lui Ilie și altele, ne dovedesc însă că și cei cari timp de ani de zile au dovedit credincioșie și statornicie, puteau să fie biruiți în anumite momente de slăbiciune. Într-un moment de

oboseală, descurajare sau deprimare sufletească, într-o clipă de neatenție sau lipsă de veghere, vrăjmașul sufletelor lor i-a atacat prin surprindere și i-a biruit.

Dumnezeu în dreptatea Sa nu a putut să închidă ochii asupra păcatului lor, deoarece ochii Săi „sînt așa de curați că nu pot să vadă răul“. Hab. 1, 13 p.p. El nu a putut să-i cruțe, ci a fost nevoit să-i mustre și să-i pedepsească. Dacă nu i-ar fi muștrat și nu i-ar fi pedepsit, mulți alții s-ar fi luat după exemplul lor și ar fi călcat pe urmele lor strimbe, fără a le fi teamă de urmări. Dar pedeapsa care li s-a administrat lor, dovedește în fața universului întreg cît de oribil este păcatul în ochii lui Dumnezeu. Aceasta este o dovadă că El nu poate suferi răul, nici măcar în viața și purtarea celor mai credincioși servi ai Săi — nici măcar pentru cîteva clipe. Aceasta este de asemenea o dovadă, că o viață întreagă de credincioșie, nu poate acoperi nici măcar un singur păcat săvîrșit mai tirziu.

Acest procedeu drept, corect și necesar al lui Dumnezeu cu servii Săi, ne învață de asemenea că păcatele deși, se iartă, au totuși urmări în viață, cât și în veșnicie; mai ales aceste păcate și greșeli pe care le săvârșește un om după ce a fost iertat de bagajul de neglegiuri din trecut și s-a predat lui Dumnezeu pentru a-I servi cu seriozitate și scumpătate. Dar scopul muștrării și al pedepsei este totdeauna îndreptarea: „Eu muștru și pedepesc pe toți aceia pe cari îi iubesc. Fii plin de râvnă dar, și pocăiește-te“. Apoc. 3, 19.

O ilustrare izbitoare a acestui adevăr, un avertisment, dar într-o măsură oarecare și o încurajare pentru noi este biografia interesantă a lui Moise. Moise a fost un bărbat mare din multe puncte de vedere. El a fost un om capabil și talentat, cu pregătire temeinică, un conducător apt și înțelept, un bun organizator și un mare strateg. Dar în același timp el a fost un om plin de tact și de bun simț, un om răbdător și blând, un bărbat plin de umilință și plin de abnegație — pînă la uitare de sine. El a fost temător de Dumnezeu și credincios; iar pentru poporul pe care l-a condus a avut o inimă de părinte.

După ani îndelungați de conducere, după ce Moise trecuse prin nenumărate încercări ale credinței și ale răbdării cu bine, Satana reuși să-l învingă într-un moment de aboseală, slăbiciune și lipsă de veghere — deși numai pentru câteva clipe — și pe acest cm încercat al lui Dumnezeu.

Raportul biblic sună astfel: „Domnul a vorbit lui Moise și a zis: Ia toiagul și cheamă adunarea, tu și fratele tău Aaron, să vorbiți stîncii acesteia în

fața lor și ea vă va da apă. Să le scoți astfel apă din stîncă și să adăpi adunarea și vitele lor. Moise a luat toiagul dinaintea Domnului cum îi poruncise Domnul. Moise și Aaron au chemat adunarea înaintea stîncii. Și Moise le-a zis: Ascultați, răzvrătiților! Vom putea noi oare să vă scoatem apă din stîncă aceasta? Apoi Moise a ridicat mîna și a lovit stîncă de două ori cu toiagul. Și a ieșit apă din belșug, așa încît a băut și adunarea și au băut și vitele“. Num. 20, 7-11.

Obosit de murmurarea și de răscularea continuă a poporului, Moise pierdu din vedere ajutorul Celui Atotputernic și el umbri istoria vieții sale prin manifestarea unei slăbiciuni omenești. Bărbatul care ar fi putut rămîne curat, puternic și dezinteresat, fu în cele din urmă biruit. „Dumnezeu fu dezonorat în fața comunității lui Israel, cînd El

trebuia să fie preamărit și înălțat“.

În ce a constat păcatul lui Moise? Cu ani în urmă — la Refidim, în locul numit mai târziu Masa și Meriba (ispită și ceartă), lîngă muntele Horeb — poporul a murmurat la fel din cauza lipsei de apă. Atunci Domnul îi spusese lui Moise în urma rugăciunii sale: „Eu voi sta înaintea ta pe Horeb; vei lovi stîncă și va țîșni apă din ea și poporul va bea. Moise a făcut așa în fața bătrînilor lui Israel“. Ex. 17, 6.

„Stîncă fusese lovită odată ca simbol pentru Hristos, care avea să fie jertfit o singură dată. A doua oară trebuia numai să se vorbească stîncii“. Stîncă Îl simboliza pe Mintuitorul „Stîncă era Hristos“. 1 Cor. 10, 4. Această Stîncă binecuvîntată a trebuit să fie lovită o singură dată, ceea ce reprezintă moartea Domnului Hristos odată pentru totdeauna.

TATA E-ACAS'?

Pe Nicu îl aud că-ntreabă :

„Tata e-acas' ?“

Cînd mama de la joacă-l cheamă :

„Tata e-acas' ?“

Chiar și Emil, ce e mai mare
Și-și drege glasul-a nepăsare,
Totuși să afle vrea cu-ardoare :

„Tata e-acas' ?“

Și Aldi, Petre și-ei întreabă :

„Tata e-acas' ?“

Iar mama cînd în prag le spune :

„Tata e-acas' ?“

Îi vîd pe toți cum buzna dau ;
Ei scările în iureș iau
Cu-un vesel chiot ce îl dau :

„Tata e-acas' ?“

Ce fericire să auzi :

„Tata e-acas' ?“

Din glasuri gingașe și dragi :

„Tata e-acas' ?“

Sper că în anii ce-or veni

Mai mult copiii m-or iubi

Vrînd nu arareori a ști

De-i tata-acas'.

V. F.

una. De atunci încoace Isus nu trebuie să moară pentru fiecare păcat în parte. Numai în perioada vechiului legământ trebuia fiecare păcătos să aducă pentru fiecare păcat al său de fiecare dată o jertfă nouă de ispășire. De la moartea Domnului Isus încoace păcătosul trebuie să vorbească prin rugăciune cu Isus și din „Stinca veacurilor“ (Isa. 26, 4), va țîșni de fiecare dată apă și sînge: Apa vieții pentru învierea sufletului și sînge ispășitor pentru îndepărtarea vinovăției.

„Prin aceea că Moise lovi stinca a doua oară, însemnăta-tea acestui frumos simbol al lui Hristos fu distrusă. Prin această faptă pripită, Moise răpi puterea învățaturii pe care Dumnezeu intenționase s-o dea. Ceva mai mult; Moise și Aaron își arogau o putere care nu se cuvenea decît lui Dumnezeu“.

Aceasta a fost unica ocazie cînd a păcătuit Moise în decurs de 40 de ani. În toți anii aceștia grei și plini de încercări el nu și-a pierdut răbdarea nici măcar o singură dată; nici o singură dată nu și-a pierdut cumpătul; niciodată n-a rostit cuvînte pripite care ar fi dezonorat numele lui Dumnezeu și i-ar fi scăzut prestigiul în fața poporului. Și de data aceasta l-a adus poporul în situația aceasta prin murmurul său.

Cu toate acestea, Moise a fost muștrat aspru și pedeapsit greu pentru păcatul său. Imediat după săvîrșirea păcatului, Dumnezeu l-a anunțat că păcatul lui — în aparență mic — va avea consecințe mari. „Amară și adînc umilitoare fu osînda: Pentru că n-ați crezut în Mine ca să Mă sfințiți înaintea copiilor lui Israel, nu voi veți duce adunarea aceasta în țara pe care i-o dau. Num. 20, 12. Ei trebuiau să moară mai înainte de a trece Iordanul“.

Pentru conducătorul încărunțit al lui Israel pedeapsa aceasta a fost foarte amară și grea. Nici nu i s-ar fi putut da o pedeapsă mai mare. Dorința supremă a Moise, năzuința cea mai fierbinte a lui, hrănită cu

scumpătate în sufletul său zbuciumat în tot decursul celor 40 de ani de rătăcirii prin pustiu... a fost Canaanul. Canaanul devenise visul suprem, ținta cea mai înaltă, însuși scopul vieții lui Moise. Canaanul ajunsese pentru tot poporul — dar într-o măsură cu atît mai mare pentru Moise — întru-chiparea fericirii și a odihnei după atîtea lupte și frămîntări, întru-chiparea belșugului și a îndestulării după atîtea suferințe și lipsuri.

În momente de deprimare sufletească și de oboseală, în vremuri de criză sau de primejdie, în urma anumitor lupte istovitoare sau frămîntări chinuitoare gîndul la intrarea în Canaan și la odihna de acolo a fost pentru truditul conducător al lui Israel unica mîngiere; singurul leac, care, picurat asupra inimii sale adesea rănite, adusesese de fiecare dată efectului alinător al balsamului.

Să fie lipsit dintr-odată de rezultatul tuturor luptelor sale amare, de răsplata tuturor strădaniilor sale cinstite, de împlinirea visului suprem al vieții sale? După ce el a suportat rătăcirile oboitoare prin pustiu, fără murmur și fără cîrtire, să ajungă poporul care a murmurat și a cîrtit de atîtea ori, fără de el în țara Canaanului? Să ajungă acest popor — de care era legat cu legături gin-gașe de efectiune, în ciuda slăbiciunilor sale — fără de conducătorul lui încărunțit în țara făgăduinței? Cei cu cari a împărțit el timp de atîția ani atît înfrîngeri dureroase, cît și biruințe strălucite, atît lipsuri grele, cît și zile de belșug, să guste acum odihna cea plăcută din Canaan în lipsa lui? Să se așeze poporul în țara în care curge lapte și miere, spre care călătoriseră împreună cu aceeași așteptare avidă, fără de profetul și sfătuitoarea lor?

Dacă renunțarea la intrarea în Canaan și la orice răsplată ar fi trebuit să fie prețul pentru împăcarea poporului său iubit cu Dumnezeu, atunci Moise s-ar fi resemnat mai ușor. Doar el însuși s-a oferit

— nesilit de nimeni — ca să i se șteargă numele din cartea vieții, pentru a nu fi lepădat poporul în întregime. El nu avea de asemenea nici o fărîmă de invidie în inima sa nobilă față de Iosua, care urma — după porunca Domnului — să-i ia locul, pentru a conduce poporul în Canaan. Nu astfel de gînduri, nu astfel de sentimente picurau venin în inima sa. Dar să fie lipsit el de rezultatul muncii sale neobosite, de răsplata credințioșiei sale neclintite, de odihna binemeritată și mult așteptată în Canaan... din cauza păcatului său propriu, din cauza unei greșeli săvîrșite într-un moment de neatenție? Gîndul acesta trebuie să fi fost foarte chinător — aproape insuportabil pentru Moise.

El va ruga pe Domnul, care e bun și milos, ca să-l scutească de această pedeapsă amară. Îi va aminti lui Dumnezeu de servirea lui conștiințioasă timp de patruzeci de ani. El va asigura pe Tatăl îndurătorilor că nu va mai întina niciodată planurile Sale părintești cu greșelile și defectele sale omenești. Îi va promite, că nu-l va mai dezonora în fața poporului prin vorbe sau fapte pripite. Poate Domnul se va îndura? Poate că Dumnezeu se va lăsa înduplecat? Poate că Părintele lui ceresc îl va scuti de pedeapsa aceea amară? Cu acest gînd, cu licărirea acestei speranțe Moise se plecă în genunchi și cu siguranță avu lacrimi în ochi cînd din inima plină de căință sinceră, cînd de pe buzele tremurînde ale lui se disprinseră cuvintele: „Stăpîne Doamne! Tu ai început să arăți robului Tău mărirea Ta și mîna Ta cea puternică... Lasă-mă, Te rog, să trec și să văd țara aceea bună de dincolo de Iordan, munții aceia frumoși și Libanul!“ Deut. 3, 24, 25.

Dar nu — rugăciunea sa, lacrimile sale și chinul său sufletesc nu avură rezultatul scontat. Din partea lui Dumnezeu nu veni răspunsul cel așteptat. Hotărîrea lui Dumnezeu era definitivă și irevocabilă.

bilă. Povestind experiența aceea poporului, Moise zise: „Dar Domnul S-a miniat pe mine... și nu m-a ascultat. Domnul mi-a zis: Destul! Nu-mi mai vorbi de lucrul acesta!“ Deut. 3, 26. Singura concesie care i s-a făcut a fost aceea de a vedea cu ochii „țara aceea bună de dincolo de Iordan, munții aceia frumoși și Libanul“.

Moise se sui pe muntele Pisga și de pe vârful Nebo — cel mai înalt pisc al muntelui — el privi îndelung, cu ochii împăienjeniți de lacrimile dorului și ale remușcării, țara visurilor și a speranțelor sale. La picioarele sale, în fața ochilor săi, încă sănătoși și ageri — „câci vederea nu-i slăbise și puterea nu-i trecuse“ Deut. 34, 7 — era întinsă țara minunată a Canaanului. Privind peste apele sărate ale Mării Moarte — care era chiar în fața muntelui Pisga — Moise își plimbă ochii peste cimpii mănoase și ogoare producătoare, peste livezi de portocali sau olivi, peste păduri falnice și vii întinse, peste „munții cei frumoși și Libanul“ cu cedrii săi plăcut mirositori, peste vilele cele fertile, udate de riuri și pîrae, pîrînd a fi niște panglici argintii cu ape cristaline. În partea dreaptă se zări muntele lui Efraim, Garizimul, apoi mai încolo muntele Tabor, iar în depărtare către nord, lacul Ghenezaret. În fața lui, la orizont se văzu Marea Mediterană, cu apele ei involburate și valurile ei jucăușe, licărind în lumina soarelui de vară. Deasupra acestei panorame încântătoare era întins cerul cu albastrul lui plăcut, ca o boltă superbă.

Da — acesta era Canaanul; cu adevărat — aceasta era țara aceea bună pe care o făgăduise Dumnezeu părinților săi: Abraam, Isaac și Iacob. Despre această țară îi vorbise Dumnezeu și lui adesea. De asemenea și el a căutat să inflăcăreze zelul poporului Israel de atîtea ori prin descrierea Canaanului. E drept că în vremea aceea el nu văzuse încă Canaanul cu ochii săi, ci îl cunos-

cuse numai din descrierile entuziaste ale ajutoarelor sale Iosua și Caleb. Acum văzuse și el cu ochii lui proprii „țara unde curge lapte și miere“... Caleb și Iosua... da — ei vor intra în ea, ei vor mânca din grînele țării, vor bea din izvoarele ei răcoritoare, vor gusta din fructele ei gustoase și sufletele lor vor simți satisfacția biruinței depline. Ei au fost mai prevăzători, mai veghetori. În momentele cruciale ale poporului Israel, ei n-au pus la îndoială puterea lui Dumnezeu, ci a onorat pe Dumnezeu prin atitudinea lor plină de credință. Lucrul pe care eu... nu l-am făcut atunci cînd ar fi trebuit să-l fac. Ei merită să intre în Canaan și vor intra... Așa ar fi putut cugeta Moise sus pe munte, comparînd experiența sa tristă, cu cea a lui Iosua și Caleb.

Moise întirzie încă pe muntele Pisga, fără putere de a se deslipi pentru totdeauna de priveliștea îmbietoare a țării Canaanului. El vedea parcă a avea cu ochii imaginației pe Iosua și pe Caleb — singurii doi bărbați din generația aceea de oameni cari părăsiră împreună cu el Egiptul. Îi vedea la masă în casele clădite de înusuși miinile lor, în mijlocul familiilor lor, cum mănîncă din bucatele proaspăt recoltate ale țării făgăduite. Pe fețele lor ochii imaginației sale parcă puteau citi mulțumire și seninătate... Deodată el fu trezit din visările sale de glasul Domnului care-i zise: „Aceasta este țara pe care am jurat că o voi da lui Abraam, lui Isaac și lui Iacob, zicînd: O voi da seminței tale. Ți-am arătat ca s-o vezi cu ochii tăi, dar nu vei intra în ea“. Deut. 34, 4.

Lacrimile se uscaseră în ochii lui Moise. În sufletul său se potolise furtuna. El a cerut de mult iertare pentru păcatul său și se știa iertat. În privința aceasta nu avea nici o îndoială; nu-l chinuia nici o grijă. În ce privește Canaanul, el știa acum că hotărîrea lui Dumnezeu este irevocabilă. El se plecă resemnat sub mîna lui Dumnezeu și se hotărî să pri-

mească pedeapsa fără murmur. El se împacă acum și cu gîndul de a muri acolo pe munte, fără să fi trecut Iordanul. Însă dorul fierbinte după Canaan nu se stinsese și nu dispăruse din pieptul lui. Acest dor era încă acolo în cutele inimii sale, acest dor ardea încă pieptul lui cel nobil. Dorul acesta... l-a însoțit timp de patruzeci de ani în peregrinările sale, a fost hrănit, a fost îngrijit și păzit în pieptul său. Dorul acesta ajunsese mai tare, mai puternic decît el... El era neînstare și prea slab de a-l stinge.

Cu acest dor neîmplinit în inimă, cu această sete nestinsă în piept, cu nostalgia fierbinte după patria lui — Moise închise ochii și muri pe vârful muntelui Pisga, în țara Mcabului. Apoi Domnul îl înmormîntă și „nimeni nu i-a cunoscut mormîntul pînă în ziua de azi“. Deut. 34, 6.

N-ar fi putut Domnul să-l fi iertat pe Moise, fără a-l pedepsi? N-ar fi putut să-l fi scutit în urma iertării, de pedeapsa aceea aspră? N-ar fi putut să țină cont Domnul de servirea lui credincioasă timp de atîția ani, și măcar pentru credincioșia lui din trecut să fi trecut cu vederea păcatul său? Nu era scuzabil păcatul lui Moise, deoarece a fost provocat de atitudinea nesfințită a altora?

„Sarcinile puse asupra lui Moise erau foarte mari. Puțini oameni au fost cercați vreodată atît de aspru cum a fost el. Totuși acest păcat al său nu putu fi scuzat... Cea mai puternică ispită nu poate scuza păcatul. Oricît de grea ar fi povara care apasă asupra sufletului nostru, totuși călcarea legii este totdeauna fapta noastră proprie“.

„Nici pămîntului și nici iadului nu-i stă în putere de a constrînge pe cineva să facă rău. Oricît de puternic și de neașteptat ar fi atacul lui Satana, totuși Dumnezeu a luat măsuri de ajutor pentru noi și în puterea Sa noi putem birui“.

Moise a fost un bărbat mare. El a fost un bărbat cu cunoștințe vaste în toate domeniile;

un bărbat care a cunoscut și a înțeles perfect planurile lui Dumnezeu cu Israel și cu întreaga omenire. El a avut cunoștințe despre planul de mîntuire, și despre venirea lui Mesia. Moise a avut multe experiențe minunate cu Dumnezeu. El a stat timp de patruzeci de zile pe muntele Sinai, în prezența nemijlocită a lui Dumnezeu. Moise a vorbit de atîtea ori „față către față“ cu Dumnezeu. Moise a fost privilegiat și onorat foarte mult de către Dumnezeu. Din aceste motive — tocmai pentru că el a fost un bărbat mare — Dumnezeu avu, tot dreptul să pretindă mult, să pretindă chiar desăvîșirea în toate din partea lui. Din partea oamenilor mari înaintea Lui, Dumnezeu așteaptă fapte mari — nu copilării!... nu stîngăcii!

„Cui i s-a dat mult i se va cere mult“. Luca 12, 48 u.p. „Cu cît lumina și privilegiile unui om sînt mai mari, cu atît mai mare este răspunderea sa, cu atît mai grave sînt considerate greșelile sale și cu atît mai simțită va fi pedeapsa ce i se va aplica pentru ele“.

Din experiența tristă, amară și dureroasă a lui Moise noi să învățăm că nimeni nu este sigur în fața păcatului în nici o clipă a vieții sale. De aceea să învățăm a veghea și a exercita stăpînire de sine. Să învățăm a răstigni în fiecă zi firea pămîntească cu patimile și poftetele ei. Altfel se vor ivi în caracterele noastre lacune, iar în viața noastră se vor ivi „momente slabe“ pe cari Satana le va exploata pentru a ne înfrînge. După săvîrșirea

* MĂRINIMIA *

scriind credincioșilor din Filipii, apostolul Pavel spune: „Blîndețea voastră să fie cunoscută de toți oamenii. Domnul este aproape“. Filip. 4, 5.

Am dorit să cunosc cum este tradusă expresia „Blîndețe“ în alte versiuni ale N. Testament. Din cele nouă traduceri diferite ce le am în bibliotecă, m-am oprit asupra ediției moderne (N.E.B.) a Noului Testament, care sună astfel: „MĂRINIMIA VOASTRĂ SĂ FIE MANIFESTATĂ FAȚA DE TOȚI“. Să fii mărinimos... adică să ai o comportare nobilă față de cei greșiți, să fii generos în a trece cu vederea afensa sau paguba făcută ție de cineva; înseamnă să te ridici deasupra lucrurilor mici, meschine, ale vieții. Creștinii și în mod deosebit slujitorii Evangheliei, trebuie să fie cunoscuți prin curtuazia lor și prin spiritul lor mare, generos.

Comentatorii sînt de acord cu privire la faptul că expresia aceasta: „Mărinimia“ este cea mai intraductibilă expresie din limba greacă. Iată cum ex-

plică uni comentatori folosirea expresiei grecești „EPIEIKEIA“. „Ei spun că expresia se folosește în acele cazuri cînd aplicarea strictă a legii constituie o nedreptate, datorită generalizării situației respective“.

Reguli și norme de conduită trebuie să existe în orice activitate. Fiecare pastor sau presbiter are experiența puterii ce o are, atunci cînd, stînd în fața unor probleme mai grele, obligați fiind să ia unele hotărîri, face apel la norme obligatorii pentru toți. Și trebuie să le observăm cu strictețe.

Dar Pavel în scrisoarea sa către Filipeni, face apel la unele excepții de la regulile și normele generale, care în ele însele sînt bune. El spune: „Mărinimia voastră să fie manifestată față de toți“. Sau cum redă alt traducător acest text: „Bunăvoința, blîndețea voastră să fie cunoscută de toți oamenii“.

După unii comentatori ai Sf. Scripturi, „un colectiv de conducere... sau un om, are această calitate a EPIEIKEIA, (mărinimie) dacă el știe cînd să aplice

faptei sau rostirea cuvîntului nepotrivit sau rău în rapoartele cerului, cît și în istoria vieții noastre, vor apare umbre, pete și dire negre; iar numele nostru va rămîne mînjit — poate pentru veșnicie.

Să nu ne încredem în capacitățile și în puterile noastre, să nu ne îngîmfăm din cauza anumitor succese sau biruințe

ale noastre, deoarece imediat după încrederea în sine și îngîmfare va urma regresul și înfrîngerea. Să nu uităm niciodată că numai rugăciunea stăruitoare și fierbinte și vegherea atentă și continuă vor putea ridica în jurul nostru un zid puternic de apărare împotriva ispitelor și a păcatului.

R. KESTNER

în mod strict litera legii, sau când trebuie să introducă mila relaxând aplicabilitatea dreptății“.

În timpul slujbei pămîntești a Domnului Isus Hristos, deseori El lucra mergînd pe linia mărinimiei Sale divine. Cînd femeia prinsă în păcat a fost adusă înaintea Sa, El putea foarte bine și pe drept s-o condamne — s-o rupă în bucăți — sau chiar să permită a fi ucisă cu pietre conform legii lui Moise.

Domnul Isus cunoștea inima femeii. El cunoștea circumstanțele care au dus la căderea ei. El cunoștea binecuvîntata schimbare ce avea să se înlăptuiască în viața ei. El știa că acum era timpul cînd „mărinimia să fie manifestată“ — cînd să fie exercitată EPIEIKEIA — El a aplicat legea hărului, a bunăvoinței mîntuitoare.

Nici apostolul Pavel și nici Domnul Isus nu s-au gîndit că păcatul trebuie să fie trecut cu vederea, ignorat. Ca slujitori ai Evangheliei în Biserica lui Dumnezeu nu ne putem îngădui lucrul acesta, căci el ar duce la ruina ei. Experiența lui Acan ilustrează cît se poate de bine pagubele spirituale și chiar materiale atunci cînd „păcatul se găsește în... tabără“.

Serva Domnului dă sfatul ca păcatul să fie cu credincioșie tratat, chiar dacă lucrul acesta ar atinge pe cei mai de seamă bărbați din biserică. Noi nu trebuie să fugim de la datoria noastră.

Dar împrejurările nu sînt aceleași. Ele diferă. Sînt cazuri cînd aplicarea strictă în „litera legii“ ar aduce mai multă ruină bisericii decît ar aduce exercitarea „mărinimiei, a blîndeții“.

În ceea ce privește dreptatea lui Dumnezeu, niciunul dintre noi nu merită altceva decît condamnarea lui Dumnezeu, dar Dumnezeu, împlinind în Fiul Său pretențiile Legii Sale, poate să facă uz de harul Său iertător în favoarea celor ce prin credință și adevărată consacrare, fac

apel la El. Apostolul Pavel arată faptul că semnul distinctiv al creștinului în ceea ce privește legăturile sale personale cu cei din jurul său, trebuie să fie acela că el știe cînd anume să insiste asupra aplicării legii și de asemenea că el trebuie să-și amintească totdeauna că există totuși situațiuni ce trebuie tratate cu blîndețe... cu mărinimie, lucru ce face pe cel în cauză asemenea lui Dumnezeu.

De ce este nevoie să se manifeste și o astfel de atitudine de mărinimie, de blîndețe plină de iubire? Apostolul răspunde: „Pentru că Domnul este aproape“. Noi, ca oameni ai religiei și credinței Advente credem și în consecință, primim spre venirea Sa. De aceea, noi trebuie să căutăm să fim cît mai aproape de El cu puțință. Tre-

buie să fim gata a-L întîmpina.

Dacă urmăm pe Domnul și Învățătorul nostru, atunci vom simți povara ridicării credințioșilor și nu să speculăm scăderile lor morale. De obicei, datorită lucrării noastre, noi trebuie să acționăm hotărît cu păcatul care rănește. Atunci nu ar trebui să folosim fiecare ocazie posibilă, atunci cînd în mod clar împrejurările o reclamă iar cel în cauză recunoaște sincer greșeala, păcatul său, pentru a ști cînd și cum să închidem sau să evităm aplicarea „literii legii“ și împreună cu apostolul Pavel și cu Domnul nostru Isus Hristos să folosim EPIEIKEIA, adevărata și binecuvîntata bunătate... mărinimie?

REDACTIA

IUBIRE — JERTFĂ

Atit de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică“. Ioan 3, 16.

„Domnul cerului a făcut un sacrificiu costisitor. Bunăvoința divină a atins cele mai profunde adîncimi ale ei; era cu neputință pentru Dumnezeu să dea mai mult“.

O asemenea iubire, un asemenea sacrificiu, putea fi egalat numai de Fiul lui Dumnezeu, care a spus: „Eu sînt Păstorul cel bun. Păstorul cel bun își dă viața pentru oi... Eu Îmi dau viața pentru oile Mele... Nimeni nu Mi-o ia cu sila, ci o dau Eu de la Mine“. Ioan 10, 11-18. Dăruirea vieții Sale a fost întru totul un fapt voluntar din partea lui Isus.

Contemplînd iubirea lui Dumnezeu Tatăl și a lui Dumnezeu Fiul, nu putem face altceva decît să spunem împreună cu Ioan ucenicul iubit și ucenicul iubirii: „Vedeți ce dra-

goste ne-a arătat Tatăl.“ Este uimitoare, de neasemuit, de ne cuprins. „Lățimea, lungimea, adîncimea și înălțimea“ ei nu pot fi înțelese decît numai în lumina ce se revarsă de la crucea de pe Golgota. „Nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau aur ați fost răspumpărați din felul vostru deșert de viețuire, pe care-l moștenirăți de la părinții voștri, ci cu sîngele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană“. 1 Petru 1, 18, 19. Ce infinit preț a fost plătit pentru mîntuirea fiecăruia dintre noi! Ce sacrificiu uimitor a fost făcut de Dumnezeu spre a ne scăpa din moartea veșnică! Contemplarea pioasă a unei asemenea teme — neasemuita iubire a lui Dumnezeu pentru o lume care „nu L-a iubit“ — are o putere înrobitoare asupra sufletului și aduce mîntuirea în supunere față de voia lui Dumnezeu.

Planul mîntuirii a fost statornicit prin sacrificiu. Dacă

aurul și argintul ar fi fost îndestulător spre a ne cumpăra mîntuirea, cît de ușor ar fi fost făcută cu putință de Cel care spune: „Argintul este al Meu, și aurul este al Meu“. Dar o asemenea dăruire nu ar fi putut săvîrși mîntuirea călcătorului sfintei legi a lui Dumnezeu, chiar dacă ar fi fost făcută. Nimic altceva decît singele Fiului lui Dumnezeu nu putea mîntui și răspumpăra pe păcătos. El a dat de bunăvoie totul pentru noi. „Căci cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos. El, măcar că era bogat, s-a făcut sărac pentru noi, pentru ca prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți“. 2 Cor. 8, 9.

Văzînd că o așa iubire neasemuită ne-a fost descoperită în sacrificiul de neasemuit al Fiului lui Dumnezeu cît de recunoscători ar trebui să fim noi?

Dacă în cele din urmă vom fi mîntuiți, aceasta se va întîmpla datorită iubirii lui Dumnezeu revărsată în inimile noastre; fiindcă sîntem părtași ai aceluiași spirit care L-a îndemnat pe El să jertfească totul pentru noi. Isus vorbește în felul următor despre misiunea Sa: „Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți“. Mat. 20, 28. „Atunci cînd Se va arăta El, vom fi ca El“. 1 Ioan 3, 2. Urmează evident că înainte ca El să apară, fiecă adevărat credincios trebuie să fi ajuns a poseda spiritul care a determinat pe Mîntuitorul să aducă această jertfă.

Să mergem la Ghetsemani și să privim pe Fiul lui Dumnezeu luptînd singur cu puterile întinericului pînă ce „sudaorea I se făcuse ca niște picături mari de sînge, cari cădeau pe pămînt“. Luca 22, 44. Îndelung a continuat lupta. În cele din urmă însă... venise clipa îngrozitoare, clipa aceea care trebuia să hotărască soarta mîntuirii. Chiar și acum Hristos ar fi putut să refuze de a bea paharul turnat pentru omul vinovat. Încă nu era prea tîrziu. El ar fi putut să-Și

șteargă fruntea și sudoarea în-singerată, și să lase pe om să piară în nelegiuirea lui. El ar fi putut zice: Păcătosul să-și primească plata, iar Eu Mă voi întoarce la Tatăl Meu. Va bea Fiul lui Dumnezeu cupa amară a umilinței și a agoniei? Va suferi cel nevinovat urmările blestemului păcatului, pentru a mîntui pe cel vinovat? De pe buzele palide ale lui Isus se auzi cuvintele tremurînde: „Tată, dacă nu se poate să se îndepărteze de la Mine paharul acesta, fără ca să-l beau, făcă-se voia Ta“.

„De trei ori rostise El rugăciunea. De trei ori natura omenească s-a dat înapoi de la sacrificiul cel mai din urmă și cel mai însemnat. Dar acum se

UNDE EȘTI TATĂ ?

(Urmare din pag. 15)

Dacă pe de o parte mama are menirea aceea divină de a ști să mîngîie, să aline, să risipească volbura de nori, și măiestria aceea de a semăna în suflet calități minunate și a încrusta în caracter strălucitoare perle, tatălui îi revine rolul ca prin marea lui chibzuință, prin cinstea lui, prin exemplul destoiniciei lui, prin strădania sa, de a face din fiecă clipă a vieții o comoară, prin iubirea cu care știe să-și ocrotească pe cei ai lui, cu grijă a le lăsa un nume de cinste și onoare, să croiască pentru copiii săi cărări drepte, făcîndu-i de folos și de cinste societății.

„Unde ești tată“ este întrebarea ce poate nerostită ne-o adresează fiecă copil al nostru, care așteaptă de la tatăl său acea mîna sigură în care să se încreadă că-l va conduce la izbîndă, acel braț ocrotitor pentru toți din familie, gata a rezolva toate problemele spre fericirea tuturor, și al cărui nume să-l poarte și ei cu cinste.

V. FLORESCU

prezentă în fața Mîntuitorului, Istoria neamului omenesc. El văzu că dacă vor fi lăsați singuri, călcătorii legii trebuie să moară. El văzu puterea păcatului... și de aceea a luat hotărîrea. S-a hotărît să mîntuiască pe om, oricît L-ar costa aceasta. A primit să treacă prin botezul sîngelui, ca apoi prin El milioane de suflete pieritoare să poată cîștiga viața veșnică. El părăsise curțile cerești, unde totul este curățenie, fericire și slavă, pentru a scăpa o singură oaie pierdută... și El nu voia să se depărteze de la misiunea Sa. Voia să fie ispășire pentru un neam care de bună voie se dedase la păcat. De astă dată din rugăciunea Lui se înălța numai supunerea: „Dacă nu este cu putință, ca paharul acesta să treacă de la Mine, și să nu-l beau, să se facă voia Ta“.

Contemplînd această nemărginită iubire a Domnului Isus, dovedită prin neasemuita Sa jertfă, apostolul Pavel dă îndemnul „să ne uităm țintă la Căpetenia și desăvîrșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și șade la dreapta scaunului de domnie a lui Dumnezeu“. Ebr. 12, 2. Dar apostolul Pavel nu se mărginește a da un îndemn contemplativ, ci privirea la jertfa Domnului el spune că trebuie să creieze în fiecare dintre noi o forță de ridicare la cea măreață treaptă a sfințirii de a fi sare și lumină, căci în același capitol apostolul își completează gîndul zicînd: „Croiți cărări drepte cu picioarele voastre, pentru ca cel ce șchiopătează să nu se abată din cale, ci mai de grabă să fie vindecat“. Și gîndurile sale apostolul Pavel și le rezumă apoi în cuvintele de îndemnare către creștini: „Urmăriți pacea cu toți și sfințirea, fără care nimeni nu va vedea pe Domnul“.

„Croiți cărări drepte cu picioarele voastre“, este o nouă prezentare a mereu repetatului gînd din epistolele apostolului Pavel că în viața de credință nu are valoare simpla

pretenție de evlavie câtă vreme urmele pașilor noștri, viața noastră de toate zilele nu este plină de har, nu e o mireasmă de viață spre viață, o exemplificare a înaltelor principii de viață plăcută și de folos în mijlocul societății.

„Sfințirea“ despre care apostolul Pavel vorbește aci, nu este o simplă teorie, un extaz, sau ceva ce se primește de-a gata, ci alcătuiește o strângere laolaltă zi de zi a celor mai prețioase virtuți, a celor mai alese nestemate, printr-o străduință și luptă continuă de urcare tot mai sus pe calea desăvârșirii, gând ce atât de frumos îl exprimă el în cuvintele: „Nu că am și cîștigat premiul, sau că am și ajuns desăvârșit; dar alerg înainte“. Filip. 3, 12.

Croirea cărării drepte este strîns legată de atingerea, la sfîrșit de cale a credinței, a sfințirii, căci numai viața noastră de toate zilele și felul rodului minții și minții noastre acolo unde ne găsim, de la un capăt la celălalt al săptămînii, poate oglindi fidel în văzul lumii, dacă drumul pe care mergem va avea ca sfîrșit această sfințire pe care ne-o pretindem.

Fie ca felul alergării noastre în viețuirea creștină să fie în așa chip încît să răspîndească în tot jurul numai lumină, pace, bucurie și armonie spre a putea zice și noi cu apostolul Pavel că ne-am luptat lupta cea bună în vederea atingerii și dovedirii în viață a tot ce este bine și frumos; și isprăvindu-ne alergarea prin păzirea unei credințe ce să fie ca un nard plăcut mirositor, să avem temeinica nădejde că datorită marelui iubiri și nemărginitei jertfe a Domnului Isus, ne așteaptă cununa neprihănirii pe care Domnul o va da tuturor celor ce vor fi dovedit că iubesc venirea Lui, printr-o viață aleasă.

C. Adv.

DUPĂ VOIA LUI DUMNEZEU..!

Apostolul Pavel scria bisericii din Corint: „Sînt gelos de voi cu o gelozie după voia lui Dumnezeu, pentru că v-am logodit cu un bărbat, ca să vă înfățișez înaintea lui Hristos ca pe o fecioară curată“. 2 Cor. 11, 2. Gelozia dumnezeiască înlătură orice invidie și dorință de a reține ce avem noi, ca altul să ne-o ia: este asemenea simțimintelor unei adevărate mame față de copilul ei pe care-l iubește și dorește să-l vadă dezvoltîndu-și un caracter nobil, Ea nu numai că are grijă de nevoile ei fizice, dar veghează și asupra obiceiurilor și tovărășiilor lui, cum și asupra vieții lui mintale și spirituale. Mama este preocupată de copilul ei, ca acesta să ajungă la maturitate avînd un caracter care să facă din el un nobil și respectat membru al societății.

Acesta era gîndul lui Pavel cînd scria bisericii din Corint: „Sînt gelos de voi cu o gelozie după voia lui Dumnezeu“. Numai lucruri bune pot decurge dintr-o gelozie dumnezeiască, adică „după voia lui Dumnezeu“, care este direct contrarie geloziei în înțelesul general în care noi folosim cuvîntul în convorbirea obișnuită. Fiecare adevărat pastor, fiecă prezbiter este gelos de turma sa cu o gelozie dumnezeiască sau sfîntă. Acest fel de gelozie duce pe cineva să păstreze numele bun al celui pentru care el este gelos, și să

vorbească numai acele lucruri cari zidesc și dau curaj, și cari adîncesc viața spirituală.

Adevărata mamă rareori vorbește despre deficiențele copilului ei; ea suferă dacă cineva amintește lipsurile lui; ea veghează și se roagă pentru el, dîndu-i puteri și sfat; însă rareori amintește greșelile lui.

Mulți creștini credincioși și devotați au fost nespuse de mult păgubiți prin vreun cuvînt aruncat de vreun semen creștin ca și el, care a repetat sau a inventat vreo întîmplare pe care i-a pus-o în sarcină. Pavel își dădea seama de lucrul acesta. Citiți îndrumarea dată de el bisericii din Corint:

„Dragostea nu se bucură niciodată cînd alții greșesc, dragostea se bucură de tot ce este bine, totdeauna înceată a da în vileag, totdeauna răbdătoare“. Traducerea Moffat.

Familia credincioșilor lui Dumnezeu trebuie să mențină pacea. Noi trebuie să ne străduim a avea același gînd unul față de celălalt nefăcînd „nimic

CURIERUL ADVENTIST

Nr. 9-10 SEPTEMBRIE-OCTOMBRIE 1965

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A. Z. Ș.
DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

apare la două luni sub conducerea
unui comitet

Redacția și administrația:
București, Str. LABIRINT nr. 116

Telefon 21.59.60

REDACTOR:
DUMITRU POPA

din duh de ceartă sau din slavă deșartă". „Iubiți-vă unii pe alții cu o dragoste frățească. În cinste, fiecare să dea întâietate altuia". Filip. 2, 3; Rom. 12, 10.

Comentînd asupra efectelor rele ale unui cuvînt nepotrivit spus despre altul, cineva spunea :

„Un cuvînt amar căzut de pe buzele noastre este asemenea unei detunături între munți. Zgomotul pătrunzător este prins, intensificat și luat în ecou de stînci și vîgăuni pînă ce întrece chiar tunetul. Tot la fel un cuvînt necugetat, lipsit de bunătate, trece din gură în gură, este exagerat din ce în ce mai mult, și asemenea bulgărelui de zăpadă, crește pe măsură ce se rostogolește. Vinzătorii de palavre sînt persoane care rup bandajele de pe răni și împiedică vinedcarea acestora ; sînt persoane care pun laolaltă cremenea și amnarul, acidul și alcalinul și sînt pe bună dreptate vinovați de tot focul și eferveșcența ce se produce. Cuvîntul șoptit de birfitor este asemenea vulpii cu făclia legată de coadă, căreia Samson îi dădu drum în holdele de grâu ale Filistenilor. El aduce nimicire într-un întins ținut de pace și dragoste".

Rareori cineva își dă seama de urmările zvonurilor rele răspîndite despre un frate. Deseori el crede că este îndreptăți în ceea ce face. Dar zvonul acela rău poate să mai trăiască chiar cînd tu dormi în mormînt, făcîndu-și lucrarea de moarte prin ruina numelui bun al altuia. Ce va zice marele Judecător, făptuitorului de rele, atunci cînd dreptatea va ieși la iveală ?

Socrate spunea : „Sînt două științe pe care orice om ar trebui să le învețe : prima, știința vorbirii ; a doua, știința tăcerii". Iacob înfățișează retele ce decurg din vorbire atunci cînd definește limba și arată ce foc este ea. Fiecare trebuie să păzească numele semenului său cu atîta credincioșie și așa de întru totul după cum și-l păzește pe al său. Ce nu i-ar plăcea să se spună despre sine, să se fe-rească a spune el despre altul.

Să cultivăm dumnezeiescul fel de gelozie despre care vorbește apostolul, păzind numele bun al fraților noștri așa după cum dorim să ne fie ocrotite numele noastre. Oare alții să fie mai nobili în această privință decît creștinii ? Să cultivăm „gelozia după voia lui Dumnezeu" despre care scrie Pavel, și să ne ferim de gelozia care ne-ar aduce să păgubim pe altul de numele bun al lui.

C. Adv.

O CALE MAI BUNĂ

Un pilot care navigase pe canalul unui anumit rîu timp de douăzeci de ani, a fost întrebat într-o zi de cineva care se interesa de ocupația lui :

— Îmi închipui că Dvs. cunoașteți bine unde se află toate stîncile din canalul acesta !

— Nu, nicidecum, răspunse pilotul ; nu știu decît unde nu sînt ele.

Sînt persoane ce gîndesc că în navigarea lor prin această viață, este necesar să știe unde sînt toate stîncile. Ei socotesc că dacă nu experimentează totul, nu-și dezvoltă caracterul drept și deplin. Ei gîndesc că făcînd unele experiențe din care să ia aminte, vor ajunge să fie mai tari în anii ce le stau înainte.

Însă acest pilot înțelept nu socotea că, pentru a fi bun pilot, era necesar să știe unde erau bancurile de nisip, stîncile și alte piedici care ar fi dus la naufragierea vasului. Era de ajuns să știe unde era apa curată și sigură.

„Doresc să fiți înțelepți în ce privește binele, și proști în ce privește răul", sfătuia Pavel în Romani 16, 19.

Dacă vrei să fii un bun navigator pe marea vieții, ține minte că tot ce ți se cere este să știi unde este apa adîncă, sigură, curată și să te menții pe drumul acela.

Curierul
ADVENTIST

REDACTIA SI AD-TIA
BUCURESTI, STR. MITROP. GHEN. PETRESCU 416